

HALKIN SESİ 121

9 AĞUSTOS 1977

250 Kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

MALATYA

TEKEL TÜTÜN FABRİKASINDA REVİZYONİST SENDİKACILAR PATRONLARLA İŞBİRLİĞİ HALİNDE

Biz Tekel Tütün fabrikası işçileri, günde 9,5 saat çalışıyoruz. Öğle paydosu haricinde, dışarı çıkmamıza izin verilmiyor. Hatta, tuvalete gitmemize, su içip gelmemize bile müsaade edilmiyor. Revizyonist sendikacılar buna karşı seslerini çıkarmadılar. Yine bir önceki ay maaşlarımızdan hiç bir gerekçe gösterilmeden 200 ile 800 TL. arası para kesilmişti. Sendikacılar bu durum karşısında da hakkımızı aramadılar.

Fabrikada günlük yemek parası olarak her işçiden 125 lira kesilir. Yemekler ise hiç yenmeyecek kadar kötüdür. Biz de sadece ekmeleği alıp yemek zorunda kalıyorduk. Revizyonist sendikacılar bu konuda da seslerini çıkarmıyorlardı. Üç gün içinde yemekhaneden dışarı ekme çıkarılmasını da yasakladılar. Bunun üzerine aramızda anlaşarak yemeğe gitmemeyi kararlaştırdık.

İşçilerin çoğunluğu bu karara uyarak fabrikanın kapısında toplandı. İşverenler yanımıza gelerek, yemeğe gitmemizi emrettiler. Biz "gitmeyeceğiz" deyince, salonda toplanıp sorunlarımızı söylememizi istediler. Salona gideceğimiz sıra sendikacılar işçileri direnişten vazgeçirmeye çalışıyorlardı.

Salona çıkan işçilerin sayısı 200 kadardı. Salonda işverenle sendika ağaları bir olup, bize ağır hakaretlerde bulundular. Gözümüzün önünde işverenle birleşip, işçilere cephe aldılar. Evet böyle oldu. Revizyonist sendikacılar bize bunu da yaptılar. Sonra işveren 150 kadarımızın adını, soyadını ve nü marasını aldı. Bizi işten atacaklarını ya da ağır ceza vereceklerini bildirdiler.

Şimdi ne yapacaklarını iyi biliyoruz. Sendikacıların yardımıyla birkaç devrimciyi işten atacaklar. Biz işçiler bir yandan patronlar ta-

ERZİNCAN

İliç maden işçileri:

"YERALTINDAN HALKIMIZA SESLENİYORUZ"

Bizler Erzincan İliç'in Manganez Maden İşletmesi işçileriyiz. Bütün yıl boyunca maden durmadan çalışmaktadır. Çağdışı şartlarda çalışıyoruz. Durumumuz eski kölelik rejimi ile aynıdır. Patron istediği zaman işimize son verir, istediği baskıyı yapar.

İşçiler memleketinden kilometrelerce uzaktadır. Evimizi üç, dört ay görememekteyiz. Dış dünya ile hiç bir ilişkimiz yoktur. İliç kazası bize iki saat uzaklıktadır. Madende çalışanlar dışarıda haftada ancak bir-iki defa insanlarla karşılaşma olanağımız oluyor.

Günün sekiz saatini metrelerce derinlikte, yer altında geçirmekteyiz. Paydos saati geldiğinde, yorgun argın dışarı çıkarken akşam güneşi bile gözlerimizi kamaştırmaktadır. Üstümüz pislik içinde olduğundan sadece parıldayan dişlerimiz ve gözlerimiz belli olmaktadır. Temizlenebilmek için çok az su bulabilmekteyiz. Biz bu durumdayken patron kanımızı ve iliğimizi emerek sırtımızdan kazandığı paralarla gününü gün etmektedir. Bayno yapmak için gerekli o-

lan su çok uzaklardan getirilmektedir. Bu nedenle bekletilmekte, paydos saatine kadar içine her türlü pislik dolmaktadır.

Yatakhanelerimiz de çok kötü durumdadır. Yataklarımız kirden rengini kaybetmiştir. Duvarlar is ve pislik içindedir. Tahtakuruları cirit atmaktadır. Tek kelime ile ahırdan farksızdır. Hasta olduğumuz zaman ise, sigortalı olmamıza rağmen muayene edilmemekteyiz. Bir mevsim çalışıp memleketimize döndüğümüzde ise kazancımızla ihtiyaçlarımızın çok azını karşılayabiliyoruz.

Bize zulüm uygulayanlar halka saldıran, öğrencileri öldüren, işçilerin grevini kıran, köylülerin toprak mücadelesine saldıran, her türlü zulmün kaynağı Rusya ve Amerika gibi emperyalistlerin yeminli sözcüleridirler.

Biz yeraltından sesimizi yükselterek bütün halkımıza haykırıyoruz: "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye".

12 Maden İşçisi
(imzalar)

rafından sömürülür baskı görürken, diğer yandan revizyonist sendika ağaları tarafından da eziliyoruz. Amare vizyonistlerin bu tutumları, onların işçilerden tecrit olmalarına yol açtı. Artık işçiler, patronlardan ve sendika ağalarından aynı derecede nefret ediyorlar.

Bir Kadın İşçi

İSTANBUL

DERGİ SATIŞINDA HALK KIBRISLA İLGİLİ SLOGANLARIMIZI DESTEKLEDİ

27 Temmuz günü trende dergi satışına çıkmıştık. Satış sırasında Kıbrıs meselesini anlatıyor ve Türk birlikleri de dahil olmak üzere tüm yabancı askerlerin Kıb-

ris'tan çekilmesi gerektiğini söylüyorduk. Adamın biri bir arkadaşımıza "Sen Rum musun? Türk birlikleri nasıl oradan çekilir, kan döktük" diye karşı çıktı. Bundan cesaret alan bir kadın da "Buradan defolun maocular, komünistler" diye bağırды.

Buna karşılık orada bulunan halk bizi destekledi ve adamı susturmaya çalıştı. Trendeki kadınlar ise arkadan bağırarak kadının üzerine yürümüşlerdi bile. Bir başka kadın, arkadaşlarımıza, "siz üzülmeyin, biz sizinle beraberiz" diyordu. Saldırıları bizimle göğüsleyen gençler, diğer kompartmanlarda da bize destek oldular. Kısa ca dergi satışı boyunca halkın desteğini kazandık. Gördük ki halk devrimcileri ve onların söylediklerini benim siyor ve saldırıları beraber güçlendiriyor.

Kadıköy'den Devrimciler

İSTANBUL

AYVANSARAY TEL-ÇİVİ'DE REVİZYONİSTLER İŞÇİ ATTIRIYOR

Ayvansaray Tel ve Çivi Fabrikasında 240 işçi çalışmaktadır. İşçiler bundan bir buçuk yıl önce zorlu mücadelelerle Maden-İş sendikasını patrona kabul ettirmişlerdi. Ancak Maden-İş yöneticileri toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde patronla anlaşarak işçilerin haklarını sattılar. İşçiler sendikasının bu tutumunu tepkiyle karşıladılar.

İşçiler sorunlarını ve sendikacıların yaptıklarını şöyle anlatıyorlar:

"Ayvansaray Tel ve Çivi fabrikasında sağlık şartları bozuktur ve işçiler can güvenliğinden yoksundur. Galvaniz bölümünde eriyen çinkonun çıkardığı dumanlar ve asit kokusu ciğerleri tahrip eder. Dikenli tel bölümünde makinaların çıkardığı nemli havadan romatizma olmayan yoktur. Bobinler bölümünde işçiler bin bir tehlike içinde çalışırlar. Geçenlerde bir işçinin boynuna 5 milimetrelik tel dolandı. Bir arkadaş farkedip makinaları durdurmasaydı boynunu koparacaktı. Başka bir arkadaşın parmaklarını makina kaptı, kopardı. Bu arkadaş patronu mahkemeye verdi. Kazanacağı belli olunca patron arkadaşını işten attı. Diğer bir arkadaş asit kuyusuna düştü. Fabrikada can güvenliğinin sağlanması ve şartların düzeltilmesi için hiç bir önlem alınmıyor.

"İş güvenliğimiz de yok. Son zamanlarda işten atmalar iyice arttı. Önce 8 kişiyi attılar. Aradan üç gün geçti bir arkadaş, 15 gün sonra da 11 işçiyi işten attılar. Sendika bu işten atmalara hiç sesini çıkarmıyor. Hatta bir arkadaş sahtekarcı para toplamalarına karşı çıktığı için attırdılar. Bu arkadaş sendikacılar "kasadakiler bitti mi ki bizden para topluyorsunuz" dedi. Baştemsilci ise "Ulan seni kaç defa atacaklardı ben önledim, demek ki kabahat bende, sana arka-

çıkıyorum" diye çıktı. Dediğine bakın, Sanki baştemsilcinin vazifesi patronla bir olup işçi attırmak!

Baştemsilci sarı Ahmet, diğer adıyla "peygamber", fabrika ustası Tefik ve postabaşı Lazoğlu İhsan, birlik olup işçilere baskı yapıyorlar. Baştemsilci, Tefik'in sayesinde sahtekarlık yaparak baştemsilci oldu.

"İşten atılan 7 arkadaş Maden-İş 1. Bölgeye gidip işten atmalara karşı önlem alınmasını istediler. Kovulmaktan beter oldular. Sendikacılar "siz birlik olmadıktan sonra biz sizinle niye ilgilenelim. Niye fabrikada sizin direniş yaptırılmı dediler. 4. Bölgede olduğu gibi bunların da yaptıklarını hesabını verecekleri günler yakındır. Bunlar işçilerin düşmanıdır. Postabaşı Lazoğlu İhsan ile baştemsilci, fabrika ustasına devrimci bir işçi için "bu maocuyu niye atmıyorsun arkadaşlarına dergi getiriyormuş, Rusya'ya karşı çıkıyormuş" dediler.

İşten atılan işçilerden Kamil Yurdakoş, Hüseyin Ceran, Hasan Anlama, Ali Baştuğ, Recep Turan, Ahmet Altıncıoğlu, Sabri Ün, Mehmet Bozkurt ve Mehmet Yılmaz dergimize yazdıkları ve sendikacıların ihanetlerini anlatan mektuplarını şöyle bitiriyorlar:

"Baştemsilciye, işten atılmamıza karşı çıkmalarını söylediğimizde 'patron hakkınızı veriyor, 13. madde var. Biz bir şey yapamayız' dedi. Sonra da 'Ben 22 senelik işçiyim, ancak kendimi düşünürüm, sizleri düşünmem' diye ilave etti. Soruyoruz madem bu mücadeleyi yürütmeyecekler işten atılmamızı önlemeyeceklerdi, o zaman başımıza neden geldiler? Bu durumu protesto ediyor, bunların ihanetlerini bütün halkımıza duyuruyoruz."

HALKIN SESİ

HAFTALIK SİYASİ DERGİ/ SAHİBİ: HÜSEYİN KARANLIK/ SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUSTAFA TÛTÛNCÛBAŞI / YÖNETİM YERİ: KLODFARER CADDESİ 38/1, DİVANYOLU-İSTANBUL/ YAZIŞMA VE ABONE ADRESİ: PK 1103 KARAKÖY-İSTANBUL/ ABONE KOŞULLARI: YURTDIŞI YILLIK 125, ALTI AYLIK 65 LİRA; YURTDIŞI: YILLIK 200, ALTI AYLIK 100 LİRA/ BASKI: DAILY NEWS / YAYIN İLANLARI: 200 LİRA/ GENEL DAĞITIM: TÜR-DA, Hamam Sokak No:4 Çağaloğlu-İSTANBUL; TÜR-DA, Menekşe Sokak No:16/4 Kızılay-ANKARA; TÜR-DA, 847 Sokak Birlik Han No:34/9 Konak-İZMİR; TÜR-DA, Cemal Gürsel Caddesi Zeki İshani No:13 ADANA; EYLEM KİTABEVİ, Suakar Pasajı Kat:3 DİYARBAKIR YILDIZ KİTABEVİ, Eyüboğlu Caddesi. Uğur Pasajı GAZİANTEP ./ ANKARA DAĞITIM: FİKRİ NİĞİŞ /

MC'ye ve revizyonizme karşı işçi sınıfının eylem birliği

Celal Bayar'ın kurduğu cephenin adı "Vatan Cephesi" idi. Demirel-Türkeşler ise halkın karşısına "Milliyetçi Cepheyiz" diye çıktılar. Şimdi seri "Ulusal Demokratik Cephe" ile tamamlanmış bulunuyor. Bu sonucusu da Rus sosyal-emperyalizminin beşinci kolu İ. Bilen'den. Her üç cephe de birbirine pek yaklaşıyor. Bu cephelerin kahramanlarını biraraya toplayıp son çeyrek yüzyıl Türkiye'sinin en karanlık resmini çekebilirsiniz. Arkalarına siyah bir bez asmak iyi olur. Üzerine de "Vatan, millet ve demokrasi hatırası" diye yazmalı. İşte size tarihi bir ibret levhası! Çünkü son çeyrek yüzyıllık tarihimizde bunlardan daha azgın "vatan, millet ve demokrasi düşmanları" bulamazsınız.

Kırk katır mı? kırk satır mı?

Türkiye'yi kırk katırın kuyruğuna mı bağlamak istiyorsunuz, buyrun Milliyetçi Cephenin kara bayrağı altına! Yoksa ulusu ve demokrasiyi kırk satırın altına mı yatıracaksınız, öyleyse Brejnev'in çatlak borazanına kulak verin. Kemal Türkler'in "Ulusal Demokratik Cephe" çağrısı size sesleniyor! Millet ve demokrasinin düşmanları, emekçi halka "zulümlerden zulüm beğen" diyor: Kırk katır mı kırk satır mı?

Bu iki cepheden hangisine yazılırsanız yazılın somu aynıdır: İki süper devlet arasındaki saltanat kavgasına gözü kapalı fedai yazılmak. İşte gerek Demirel-Türkeşlerin gerekse İ. Bilen kliğinin halka vermek istedikleri rol budur. Onlar, halkı bölerek, 40 milyonluk Türkiye'nin iki süper devlete, işbirlikçi burjuvaziye ve toprak ağalığına karşı sınıksız birleşmesini engellemeye çalışıyorlar.

Evet bugün gerçekten de, Türkiye halkının tek bir cephede birleşmeye ihtiyacı vardır. Bu 40 milyonluk cephenin yumruğu doğrudan doğruya MC ve UDC dolandırıcılarının beynine inmelidir. İşte ulusal ve demokratik cephe bugün ancak bu amaçla kurulur, yoksa Türkiye halkını iki süper devlet arasındaki saltanat kavgasında bir dama taşı haline getirmek için değil.

Bugün ancak iki süper devleti hedef alan bir cephe, ulusal adına layıktır. Çünkü tüm ulusu köleleştirmek isteyen en büyük düşmanlar onlardan başkası değildir. Bugün ancak faşist MC yanında sahte "TKP'nin sosyal-faşizmini de hedef alan bir cephe, demokratik adına layıktır. Rus tanklarının Çekoslovakya'ya götürdüğü türden bir "demokrasinin" Yeni Çarlara kölelikten ve bir avuç revizyonist kodamanın sosyal-faşist diktatörlüğünden başka bir şey olmadığını bütün dünya görmektedir. Bu nedenle Türkiye halkı, MC belasından kurtulayım derken Brejnevlerin ağna düşmeyecektir. Türkiye halkı emperyalist köleliğe de, revizyonist zorbalığa da boyun eğmez. Türkiye emekçileri öyle bir uyanış içindedir ki, emperyalistler ve şakakları hangi kılıkla çikarlırsa çıksınlar kimseyi kandıramayacaklardır.

MC'nin Yeni Çarlara teslimiyet politikasına karşı mıyız, değil miyiz ?

Bugün Türkiye'de Sovyet sosyal-emperyalistlerinin oynadığı uğursuz rolü tespit etme-

den, bırakalım cephe kurmayı, halka yararı olan tek bir adım dahi atılamaz. Öyle bir tefeci düşünün ki, Türkiye'yi borçlandıran son yılların en büyük soyguncusudur. Öyle bir fe-laket tüccarı düşünün ki, Türkiye ve Yunanistan halklarının birbirini kırmaları için her türlü manevrayı çevirmekte ve gerici bir savaşın pususuna yatmaktadır. Öyle bir savaş kundakçısı düşünün ki, ülke hasılatından silah yapımı için ayırdığı pay, Hitler'i geride bırakmıştır ve dünyanın efendisi olma hırsıyla gözü dönmüştür.

Bu gerçekleri "barış ve yumuşama" masallarıyla halktan gizlemeye çalışan İ. Bilen revizyonistlerine sözümlerimiz yok. Onlar zaten halkın düşmanıdır ve görevlerini yapıyorlar. Bizim sözümlerimiz bu gerçeği görmek istemeyenlere, görmemek için elinden geldiği kadar uyuşuk davranışlara, sorumsuzlara, vurdum-duymazlara ve nemelazımcılara! Onları omuzlarından tutarak şöyle kuvvetli bir şekilde silkeleyip "uyan bu gaflet uykusundan, u-yuma yurttaş" demenin zamanıdır. Bunların çoğu, tabanında onbinlerce, yüzbinlerce yurt-sever ve demokratın yer aldığı kitle örgütlerinin yöneticisidir. Bazıları binlerce işçinin alınterini savunmakla görevli sendikacıdır, kimileri Müdafaa-i Hukuk Teşkilatından doğmuş bir partinin önderleridir.

Aslında her gün yaşadığımız olaylar gerçekleri döne döne gözümüze dürtmektedir. Bugün Yeni Çarlar ne yapıyorlar? Bir yandan MC'nin ekonomik işbirliği politikasından ve Kıbrıs macerasında direnmesinden yararlanarak yurdumuzda yeni mevziler ele geçiriyorlar; öte yandan beşinci kolları aracılığıyla halkın MC'ye karşı mücadelesini kendi hegemonya planlarına alet etmeye çalışıyorlar. Yı kılması MC'nin halkın başına açtığı en büyük belalardan biri de Rusya ile ekonomik işbirliği ve siyasal cilveleşme politikası değil midir? MC'nin programı, Demirel ile Çağlavangil'in sözleri ve MHP gazetelerinin yazdıkları bu politikanın güçlendirileceğini ilan etmiyor mu? MC programının Yeni Çarlara teslimiyetten başka açık bıraktığı kapı var mıdır?

MC'nin bu politikasına karşı mıyız, değil miyiz?

MC'ye karşı tutarlı bir anti-emperyalist mücadele vermek isteyenlerin en başta cevaplandıracağı soru bu olmalıdır. Üzerinde düşünülmesi gereken bir soru da şudur: Halil Tunç'un MC'ye karşı genel grevden söz etmesi üzerine başlangıçta mırın kırın eden İ. Bilen kliği, emekçi yığınlardaki yönelişi gördükten sonra nasıl oluyor da birden en hızlı grev taraftarı pozuna bürünüyor?

Bunlar işçi sınıfının sınıdığı hainlerdir. Onların bütün amacı, halkın mücadelesini sosyal emperyalizmin değirmenine akıtmaktır. Bu gerçekleri berrak bir şekilde görmek gerekir.

İşçi sınıfı önderliği kendi ellerine almalı

Proleter devrimciler, bir yılı aşkın bir zamandan beri MC'yi yıkmak için tüm çalışanların grevi laktığını savunuyorlar. Milli bağımsızlığın ve halkın düşmanı Demirel-Türkeşleri yıkmamanın en demokratik yolu emekçi yığın-

ların eylemidir. Yerinden doğrularak harekete geçen kitlelerin ayak sesleri, işte gerçek demokrasinin habercisi budur! Türkiye'nin geleceği nerelerde ve nasıl karara bağlanacaktır? Halktan gizli yapılan toplantılarda saraylarda ve köşklere mi, yoksa emekçi halkın doğrudan doğruya söz ve karar sahibi olmasıyla mı?

Proleter devrimciler, gerçek demokrasiyi savunuyor. Milyonların zulmün ve sömürünün tepesine inen yumruğu, aynı zamanda yurdu-muzu emekçi halk için bir gül bahçesine çevirecek olan eldir. Halk için gerçek barışa ve huzura kavuşmanın yolu budur. Bugün Türkiye'de "barıştan" söz ediyor. İ. Bilen de, Türkiye'de "tekele kapitalizme" sözümlerine veryansın ediyor. İ. Bilen de, Oysa "barışın" en büyük düşmanları ve tekeli kapitalizmin yeminli savunucuları onlardır. Halkın, faşizmi ve revizyonizmi ezmekten başka çaresi yoktur.

Türkiye proleter devrimcileri, MC'yi yıkmak için yapılacak bir genel grevin en önünde yer alacaklar, genel grev için en geniş emekçi kitlelerini seferber etmeye çalışacaklar, kitlelerin enerjisini sonuna kadar harekete geçirme görevine sarılacaklardır. Türk-İş, DİSK ve diğer bütün sendikaların tabanındaki işçilerin eylem birliği, faşist ve revizyonist sendika ağalarına en ağır darbe olacaktır. Türk-İş içindeki MHP-AP kliği ve DİSK'e musallat olan revizyonist Ertürk-Meriç kliği, işçi sınıfının eylem birliğinin önüne dikilen en azılı düşmanlardır. İşte şimdi bu hainleri tecrit etmenin, onların bölücülüğünü gözler önüne sermenin zamanıdır. İşçi sınıfının mücadelesi ve birlik isteği, onların maskesini indirmek ve karşı-devrimci yüzlerini göstermek için en elverişli şartları da beraberinde getirmektedir. Bütün sendikaların işçilerini, sınıksız birleştirmeliyiz. İşçi sınıfı, ancak revizyonist ve faşist ağaları elinin tersi ile bir kenara iter ve yönetimi kendi ellerine alırsa mücadeleyi başarıyla ilerletecektir. Mücadelenin önderliği, sınıfımıza sadık, tazgahın başında omuz omuza çalıştığımız ve sonuna kadar güvendiğimiz devrimci arkadaşlarımızın elinde olursa, güçlüklerin üstesinden mutlaka geliriz. Kitlelerin eylemi gerici örgütlenmeleri ve sendika ağalarının bürokrasisini yıkacak, kendi örgütlenme biçimlerini de yaratacaktır. İşçiler, mücadelenin önderliğini her fabrikada kendi saflarından seçmelidir.

MC gelmiştir, ama çürük bir iktidardır, çok büyük dış ve iç güçlükler içindedir. Türkiye-Demirellerin kanlı iktidarına karşı mücadelede, işçi sınıfının eylem birliği etrafında toplanacak halk yığınlarına güveniyoruz. Kitlelerden kopuk maceracı eylemlere, komplolara, puslu kurup adam öldürmelere, oraya buraya bomba atmaya kesinlikle son verilmelidir. Bu bireyci hareketler, işçi sınıfının mücadelesini baltalamak ve Türkiye'ye kuzu postu giydirmek için bizzat MİT tarafından kışkırtılmaktadır. Bu hareketlerin genel grev hazırlıklarının yapıldığı günlerde yoğunlaşması da dikkat çekicidir. Halka bu derece zararlı işlere alet olanları ısrarla uyarmalı ve kitlelerle birleşmeye çağırmalıyız.

Yaşasın işçi sınıfının eylem birliği
Kahrolsun faşizm ve revizyonizm!
Yıkılsın milli bağımsızlığın ve halkın düşmanı MC!

REFORMCULUĞUN DANİSKASI

"MC'ye karşı Genel Grev" şiarını ileri sürdüğü için Halil Tunç'a etmedikleri küfür kalma-
dı. Bu uğurda bütün lugatları pa-
raladılar. Üçlü Oportünist Blok'
un bugün düştüğü durum ise ib-
ret vericidir. Bunlar, genel
grevin Demirel-Türkeşlerin ik-
tidarını yıkma hedefine yönelme-
sinden son derece rahatsız oldu-
lar ve bu tutumunu "faşist diktatör
lüğü gizlemek" olarak niteledi-
ler. Üçlü Oportünist beylere gö-
re, faşist diktatörlüğü gizleme-
menin yolu, ona karşı mücadele
değil, en azgın faşistler olan
Türkeş ve Demirelleri başımı-
zın üzerinde gezdirmektir. Hiç
kimse "ben devrimciyim" diye
göğsüne vurmakla devrimci ol-
maz. Üçlü Blok bu tutumuyla a-
ğız dolusu küfür ettiği Halil
Tunç'un gerisine düşmektedir. sı-
nıf mücadelesinde oynadıkları rol
budur.

H. Yolu'nun reformcu olma-
mak için son buluşu ise, genel
grevi "iş ve can güvenliği" slo-
ganı altında yapmak! (sayı: 24)
Aslında buna buluş da denemez.
Çünkü bu parlak fikri H. Yolu'n-
dan bir gün önce ileri sürmek
şerefi Necati Zincirkıran'a ait.
Türkeş'in reklamını yapan Günay-
dın gazetesinin yönetmeni Zincir-
kıran, genel grevin işsizliğe ve ha-
yat pahalılığına karşı yapılmasını
öneriyordu (Günaydın, 3 Ağus-
tos 1977) 1 Mayıs'taki ittifak tek-
rar canlanmış bulunuyor.

Genel Grevi Demirel-Türkeş-
leri yıkmak için yapacağımıza
onlardan iş ve can güvenliği ta-

lep edelim daha iyi, işte H. Yolu'
nun ve Günaydın'ın parlak fikir-
lerinin özü budur. Gene Papaz
Gaponun gölgesi karşımızda be-
lirmekte. Hazret, Çarı yıkma mü-
cadelesinin yerine Çardan bazı
isteklerde bulunma mücadelesi-
ni geçirmiş ve onbinlerce işçiyi
elindeki dilekçe Çarın sarayına
götürmüştü. Şimdi de H. Yolu
şefleri, MC iktidarı yıkma ama-
cına yönelen Genel Grevin kar-
şısına Türkes'e verilecek bir
dilekçe müsveddesi ile çıkıyor-
lar.

Günlük talepler için mücade-
le edildiği zaman, ellerinde "eko-
nomizm" yaftası ile mücadeleyi
karalıyorlardı. MC iktidarının
yıkılması şiarıyla mücadele dü-
zeyine çıkılınca, bu sefer de kit-
leleri geri çekmek için "iş ve
can güvenliği" pankartını yük-
seltiyorlar. Neyse ki toplumu-
muzda bunların sözünü ciddiye
alan kimse çıkmıyor.

İşçi sınıfının mücadelesini
mümkün olduğu kadar sınırlamak
ve siyasal olmayan talepler içi-
ne hapsedmek işte buna reform-
izmin daniskası denir. Fakat
gene de "devrimci" çalışmaların-
dan geçilmiyor. Bunların hastalı-
ğı hazımsızlıktır. Devrimciliği
bir türlü özümleyemiyor ve içle-
rine sindiremiyorlar. Çünkü on-
lar, devrimciliği emekçi halkı
iktidara götüren bir düşünce ve
mücadele olarak değil, fiyaka
satmak için bir madalya olarak
görüyorlar. Kibirli tavırları ve
her önlerine çıkana küfredmeleri
de burdan geliyor.

ACİLCİLERİN DEVİRİMCİLERE SALDIRISI: REVİZYONİST ZORBALIK!

"Acilciler" denen grup, son
zamanlarda sistemli bir şekilde
devrimcilere saldırıyor. Bunlar,
Halkın Sesi ve Aydınlık dergile-
rinde çıkan yazıları devrimcile-
re gösterip, "buna katılıyor mu-
sun" diye soruyorlar. Devrim-
cilerin yazıyı savunmaları üze-
rine de saldırıya geçiyorlar.

Çeşitli yerlerde olan bu sal-
dırlar, bir tesadüf veya birkaç
"Acilcinin" kendi başına yaptığı
işler değildir. Bu saldırılar ar-
tik bunların siyaseti haline gel-
miştir. Nitekim son olarak Bar-
kırköy'de bir grup devrimciye
saldıran "Acilciler", "merke-
zin emriyle" hareket ettiklerini
söylemişlerdir.

"Acilcilerin" bu saldırıları-
nın faşistlerin tutumundan ne far-
kı vardır? Faşistler ve revizyo-
nistler de devrimci fikirleri bo-
ğabilmek için zulümden başka bir
yol bulamıyorlar. Fakat nasıl
faşistlerin ve revizyonistlerin
saldırıları devrimci fikirlerin

yayılmamasını önleyemiyorsa, bu
zorbaların saldırıları da kimse-
yi yıldıramayacaktır.

Çeşitli yerlerde patlatılan
bombaları ve bireyci terör ha-
reketlerini eleştiren devrimci-
lere saldırmak kime hizmet edi-
yor? Hakim sınıfların provokas-
yonlarına alet olanların bu tu-
tumları yeni bir provokasyondur.

Bugün devrimcilere saldıran
"Acilcilerin" çoğunu, ne için
saldırdıklarını bile bilmeyen
kahve köşelerinde pinekleyen iş-
siz-güçsüz takımı meydana ge-
tiriyor. Bunların halktan topladıkları tek şey ise nefrettir.

"Acilcilerin" saldırılarının
tek bir adı vardır: Revizyonist
zorbalık! Bunlar her tutumları-
yla revizyonistlerin safında yer
alıyorlar. Halka ve proleter dev-
rimcilere karşı ise düşmanlık
güdüyorlar. Bunlar, bütün kes-
kinliklerine rağmen İ. Bilen'in
haylaz öğrencilerinden başka bir
şey değillerdir.

SAHTE TKP'NİN

Sahte "TKP'nin borazanı "Bi-
zim Radyo" 19 Temmuz 1977 ta-
rihli yayınında şunları belirtiyor-
du: "TKP yığın eylemlerinin ba-
şarısını ulusal, demokratik gü-
lerin cephesine bağlı saymıştır..
Günümüzün buyruğu Ulusal De-
mokratik Cephe'dir". "Bizim
Radyo" 21 Temmuz 1977 tarihli
yayınında ise, sahte "TKP'nin
Merkez Komitesinin 20 Temmuz
tarihli bildirisini okuyordu. Bil-
diride şu noktalar dikkati çeki-
yordu: "TKP gerici faşist ortak-
lığın ilk kez kurulmasından beri
... çıkış yolunun bütün ulusal,
demokratik güçlerin eylem birli-
ği olduğunu vurgulamıştır. TKP
bu politikasını bugün de sürdürü-
yor... TKP Merkez Komitesi bu
amaçla aralarındaki görüş ayrı-
lıklarını ikinci plana iterek, bü-
tün ilerici, ulusal, demokratik
güçleri bir araya gelmeye, güç
ve eylem birliği yapmaya çağırı-
yor."

İşte bu yayımların yapıldığı
günlerde DİSK Genel Başkanı Ke-
mal Türkler de "Ulusal Demok-
ratik Cephe" çağrısında bulundu.
Daha sonra bazı kuruluşların bu
çağrıya cevap verdikleri görüldü.

Bugün kopartılan "Ulusal De-
mokratik Cephe" yaygarasının bir
de geçmişi vardır. Revizyonist-
ler bu karşı devrimci taktiği,
sahte "TKP'nin bundan birkaç
ay önce topladığı konferansta ka-
rarlaştırmıştı. İ. Bilen revizyo-
nisti bu kararı şöyle açıklamak-
tadır: "Partimizin stratejisi ve
taktiği... ileri demokratik bir
düzen yaratmaya yöneliktir. Bu
amaçla, partinin önünde duran
görev, bütün demokratik, ilerici,
yurtsever güçleri bir araya ge-
tirmek, Ulusal Demokratik Cep-
hede birleştirmektir. Bunlar,
partimizin son Konferansında bü-
tün yönleriyle işlendi. Konferans
bu amaca ulaşmak için kesin ka-
rarlar aldı." (Atılım, 1 Nisan
1977)

İ. Bilen revizyonistlerinin "i-
leri demokratik düzen"den neyi
kastettiklerini ise, sahte "TKP"
nin yayın organı Atılım dergisin-
den öğrenmek mümkün. Yeni Çar-
ların gazetesi Pravda'nın kendi-
lerine ışık tuttuğunu söyleyen Atı-
lım dergisi (1 Haziran 1977). Kon-
ferans kararlarıyla ilgili olarak
şunları yazmaktadır:

"TKP, SSCB'yle... saldırmaz-
lık, dostluk ve işbirliği anlaşma-
larının imzalanması için sürekli
çaba harcar ve bu yolda atılan
tüm adımları destekler." (Atılım, 1 Haziran 1977)

"Bilen yoldaş Türk-Sovyet i-
lişkilerinin gelişmesi yolunda
partinin önerilerini 'Dostluk ve
işbirliği paktı bağlanması' iste-
mini yeniledi." (Atılım, 1 Nisan
1977)

"TKP, Sovyetler Birliği'nin...
elde ettiği büyük başarıların e-
mekçilerimize tanıtılması, anti

sovyetizmle savaşımı... plat-
formunun temel dayanağı sayar." (Atılım, 1 Haziran 1977)

"Anti sovyetizmle karşı savaşı-
mak, Sovyetler Birliği'ni bütün
yönleriyle halkımıza tanıtmak po-
litikamızda 25. Kongre kararları
özellikle Brejnev yoldaşın konu-
ması bize ışık tutuyor." (Atılım, 1 Mayıs 1977)

"TKP dünyada ve bölgemizde
... genel ve tam silahsızlanma
yolunda etkin bir savaşım verir.
..." (Atılım, 1 Haziran 1977)

Sahte "TKP'nin sadece yuka-
rıya aldığımız amaçları bile, bun-
ların kurmaya çalıştıkları cephe-
nin neye hizmet ettiğini gözler ö-
nüne sermektedir. Revizyonist-
ler platformlarının "temel daya-
nağının", "Sovyetler Birliği'ni
halkımıza tanıtmak" ve "anti
sovyetizmle savaşmak" olduğunu
söylüyorlar. Yani bunlar en te-
mel görevlerinin, efendileri Ye-
ni Çarların reklamını yapmaktan
ibaret olduğunu utanmadan ilan et-
mektedirler. Onların emperyalist
uşağı propagandalarına karşı çı-
kan ve yurdun bağımsızlığını sa-
vunan güçleri ise, Brejnev'den ve
onun revizyonist partisinden al-
dıkları cüretle ezeceklermiş!

Brejnev Çarlarının, İ. Bilen
kliğini "anti sovyetizmle müca-
delede" nasıl cesaretlendirdiğini
ise, işçi sınıfımız ve devrimciler
hergün yaşıyor. İşçilere ve dev-
rimcilere karşı beslenen eli sopa-
lı İGD'li fedailer; Fabrikalarda iş-
çilerin tepesine jandarma olarak
dikilen revizyonistler; işçi toplu-
luklarının arasına sokulan muh-
birler; revizyonistlerin baskısı -

Sahte TKP Demirel-Türkeş'lere verilen Rus kredilerinin amacını açıklıyor

Revizyonist Atılım dergisi,
Türk-Sovyet ilişkilerinin geliş-
mesinin neye hizmet ettiğini
şöyle belirtiyor:

"TKP, bundan bir süre ön-
ce Moskova'da yapılan Türkiye
ve Sovyetler Birliği Dışişleri
Bakanları arasındaki görüşme-
lerin... başarıyla sonuçlanma-
sını, iki ülke arasında ekono-
mik, teknik ve kültürel işbirli-
ğinin geliştirilmesini öngören
anlaşmaları olumlu karşılamak-
tadır. Çünkü bu yardımlar...
savaşımıza objektif bir te-
mel hazırlıyor... Anti-sov-
yetizm zehirinin etki alanını da
raltıyor. Bunun için de önemli

TUZAĞI: "UDC,"

na boyun eğmeyen işçilerin işten atılması ve daha birçok olay... Sahte "TKP" işte bütün bunların, Brejnev'in emirleriyle yapıldığını açıkça yazmaktadır.

İ. Bilen, "Dostluk ve işbirliği pakıyla" yurdumuzun Rusya'ya bağlanmasını ağzının suyu akarak ifade ediyor. Revizyonistlerin

olan Türk-Sovyet ilişkilerini... ilerletmek, yaşamın her alanını kapsamalarını sağlamak, iki ülke arasında bir saldırmazlık anlaşması imzalanması yönünde somut girişimde bulunmaktır. Böyle bir gelişme için, bugün olduğu gibi bugün de bütün olanaklar vardır." (Atılım, 1. Mayıs 1977)

Dışişleri Bakanı Çağlayan'ın Moskova'da Yeni Çarlarla devrimcilerin kellesi üzerinde pazarlık yaptığını bizzat revizyonistler açıklıyor.

Sahte TKP yukardaki sözleriyle gelişmesini Rusya ile yapılan anlaşmalara bağladığını ve Türkiye toprağı ile hiç bir ilgisi olmadığını da itiraf etmektedir. Onlar Rus kredileriyle efendilerinin kendilerine özgürlük satın aldığını açıkça söylüyorlar.

Yine yukardaki sözler, revizyonistlerin "anti-Sovyetizm" dedikleri, halkımızın Yeni Çarlara karşı bağımsızlık mücadelesini Rus kredileriyle bastırmayı hayal ettiklerini ortaya koymaktadır.

Konferans kararlarına göre, sahte "TKP", yurdumuzu silahsızlandırmak için "etkin bir savaşım veriyor"muş! İ. Bilen revizyonistleri Sovyet tanklarının ve füzelere tepesinden yurdumuza silahsızlanma bildirimleri atıyor. Hiç şüphesiz bu da Yeni Çarların emirlerinin yerine getirilmesinden başka bir şey değildir. Revizyonistlerin amacı, bugün azgınca silahlanan ve yeni bir dünya savaşına hazırlanan sosyal-emperyalistler karşısında yurdumuzu tamamen savunmasız bırakmaktır.

İşte revizyonistlerin "ileri demokratik düzen" dedikleri budur. Bu düzen yurdumuzun Yeni Çarlara köle edilmesinden başka bir şey değildir. İ. Bilen'in sözünü ettiği "Ulusal Demokratik Cephe" ise, işte bu amaçla tezgahlanmaktadır.

"Ulusal Demokratik Cephe": Öyle bir "ulusal cephe" ki, bu cephenin başını, programını Brejnev'in çizdiği sahte TKP çekiyor. Emperyalist Rusya'ya "yaşasın" diye alkış tutanlar, bütün marifetlerinin Yeni Çarların propagandasını yapmak olduğunu iftiharla ilan edenler, halkımızın karşısına ulusun savunucusu pozlarında çıkıyor.

İşte Türkiye toprağıyla zerre kadar ilgisi olmayan ve Doğu Almanya'da sosyal-emperyalistler tarafından beslenen İ. Bilen revizyonistleri, şimdi "ulus" ve "demokrasi" sözcüklerini dillerinden düşürmüyor. Bunların ne ulusallıkla, ne de demokrasiyle

RUSYA'NIN HARARETLİ DOSTU: TÜRKES'İN HERGÜN GAZETESİ

"Yeni Hükümetin programında Türkiye'nin savunma ihtiyaçlarını 'her türlü kaynaktan sağlayacağını' belirtilmesi, ambargoya karşı isabetli bir davranış olmuştur. Son günlerde Türkiye'nin Rusya'yla 1925'de olduğu gibi bir 'siyasi belge' imzalayacağı yolunda haberler çıkmaktadır. Bunu da aynı çerçevede değerlendirmek gerekir.

"Çünkü Amerika, ambargo denilen düşmanca tutumuyla ittifak dengesini Türkiye aleyhine değiştirmekte ısrar ederse, bağımsız Türkiye'nin dış politikada, dış iktisadi münasebetlerinde ve savunma kaynaklarında kendi çıkarlarına uygun bir 'yeni denge' araması kaçınılmazdır." (30 Temmuz 1977)

Bu satırları yazarlar revizyonistler veya onların etkisi altında kalanlar değildir. Türkeş'in yayın organı Hergün gazetesidir.

MC'nin Yeni Çarlara teslimiyetçiliği öyle bir noktaya varmıştır ki, artık MHP gazetelerinden bu satırlar okunabiliyor. Faşist gazeteler bir yandan Lenin'e, Stalin'e ve sosyalist ülkelere küfredmeden gün geçirmezken, diğer yandan Türkiye'nin 1925 yılında Stalin'in başında bulunduğu Sovyetler Birliği'yle imzaladığı anlaşmaya sahtekarca dayanmaya çalışıyorlar. Oysa bu anlaşma, o tarihlerde her iki ülkenin de yararına olan gerçek bir "dostluk ve saldırmazlık" anlaşmasıydı. Bugün sosyal-emperyalistlerle cilveleşmek için bu anlaşmayı kullanmaya çalışan Türkeş faşistleri, geçmişte Türkiye'nin sosyalist Sovyetler Birliği'yle dostluğunun en amansız düşmanıydı. Onlar İkinci Dünya Savaşı sırasında böyle dostluk anlaşmalarını baltalamak ve yurdumuzu Hitler faşistlerinin çizmesi altında ezdirmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Türkeşlerin ırkçı ve faşist ideolojileri tarih boyunca daima yükselen emperyalistlere hizmet etmiştir.

Bugün gazetelerinde sosyal-emperyalistlerle işbirliğini öven Türkeşlerin, seçim kampanyası sırasında adamlarına "Komünistler Moskova'ya" sloganını yasakladıkları da hatırlardadır. Artık Moskova'nın kapısını aşındıranlar Demirel - Türkeşlerdir. Onların Dışişleri Bakanı Çağlayan, Yeni Çarlarla, Türkiye'deki komünistlerin kafalarını nazil ezeceklerini tartışmakta ve pazarlık yapmaktadır.

Geçen sayımızda "MC'nin programının açık bıraktığı tek kapı Yeni Çarlara Teslimiyet" demiştik. Nitekim MC, şimdi yayın organlarıyla, Bakanlarının demeçleriyle bu yolda hızla ilerliyor. "Yumuşama"ya zarar verdiği için Carter'in "İnsan hakları politikası"na çatan Demirel'i Çağlayan izledi. Yeni Çarlarla ilişkilerin mimarı olan Çağlayan, kimsenin adını anmadığı bir zamanda "Helsinki toplantısını" ve "yumuşama"yı göklere çıkaran bir demeç verdi.

Öte yandan 12 Martçıların gazetesi Günaydın bir yandan Türkeş'i reklam ederken, diğer yandan Rusya'yla "dostluğun" propagandasını yapıyor. "Hükümetin yakında Rusya'yla işbirliği anlaşmasını imzalayacağı", "Rusya'dan silah alabileceğimize", "Türkiye'nin ihtiyacı olan kredileri Rusya'nın verebileceği" şeklindeki haberleri hep bu gazete müjdeliyor. (!)

Bugün halka en fazla düşmanlık güdenlerle Rusya'ya en çok teslimiyetçi olanlar aynı insanlardır. Çünkü bütün dünya çapında faşizmin esas mihrakını sosyal-emperyalistler oluşturuyor. Türkiye'deki gericiler, halk üzerindeki diktatörlüklerini sürdürmek için Rusya'dan destek alıyorlar. Yine kim olursa olsun, Kıbrıs'ta işgali sürdürmekten yana olanlar arkaalarında Yeni Çarlardan başkasını bulamıyorlar.

hiç bir ilgileri yoktur. Revizyonistlerin tek amacı, halkımızın faşizme karşı gelişen mücadelesine sızarak, sosyal-emperyalistler hesabına güç toplamaktır. Sosyal-emperyalistlerin beşinci kolu, ulusumuzun ve demokrasimizin can düşmanıdır.

Gerçekten ulusal ve demokratik bir cephe, Amerikan emperyalistlerini ve işbirlikçilerini olduğu kadar Yeni Çarlara da hedef alan bir mücadeleyle kurulur. Halkımız "vatan", "millet", "Sakar-

ya" edebiyatıyla kendini gizlemeye çalışan emperyalist uşaklarını çok iyi tanıyor. Bugün revizyonistler de "ulus" ve "demokrasi" yaygaralarıyla, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin en azılı düşmanları olduklarını gizleyemeyeceklerdir. Hiç bir yurtsever örgüt ve kişi, sahte "TKP"nin "Bizim Radyo" sunun karşı devrimci "buyruklarına" boyun eğmemelidir. Ulus ve halk düşmanlarının kurmaya çalıştıkları cephe, mutlaka yıkılmalıdır.

Türkiye'deki siyasal

SIYASAL AKIMLAR

Önümüzdeki mücadele döneminde berrak bir kavrayışa sahip olmak için Türkiye'deki başlıca siyasal akımları özli bir şekilde tahlil etmek yarar vardır. Bugün Türkiye'de başlıca beş siyasal akım görülüyor. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1. Faşist akım.
2. Revizyonist akım.
3. Reformcu akım.
4. Kürt milliyetçiliği.
5. Proleter devrimci akım.

Türkiye'deki siyasal mücadele esas olarak bu beş mihrak arasındadır. Sınıf mücadelesi şiddetlendikçe bu mihraklar yönündeki kutuplaşma daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Bu beş mihrakın merkezinde yer almayan birçok siyasal parti ve grup, son tahlilde gene bu mihraklar arasındaki mücadelede bir ara güç rolü oynamaktadır. Hatta bu beş mihrak arasında saydığımız reformcu akım ve Kürt milliyetçiliği de, esas olarak birer ara akımdır. Fakat bu iki akım, güçleri ve daha uzun süre yaşama yeteneğine sahip olmaları açısından bugün birer mihrak olarak kabul edilebilirler.

Başlıca siyasal akımları derli toplu olarak şöyle inceleyebiliriz:

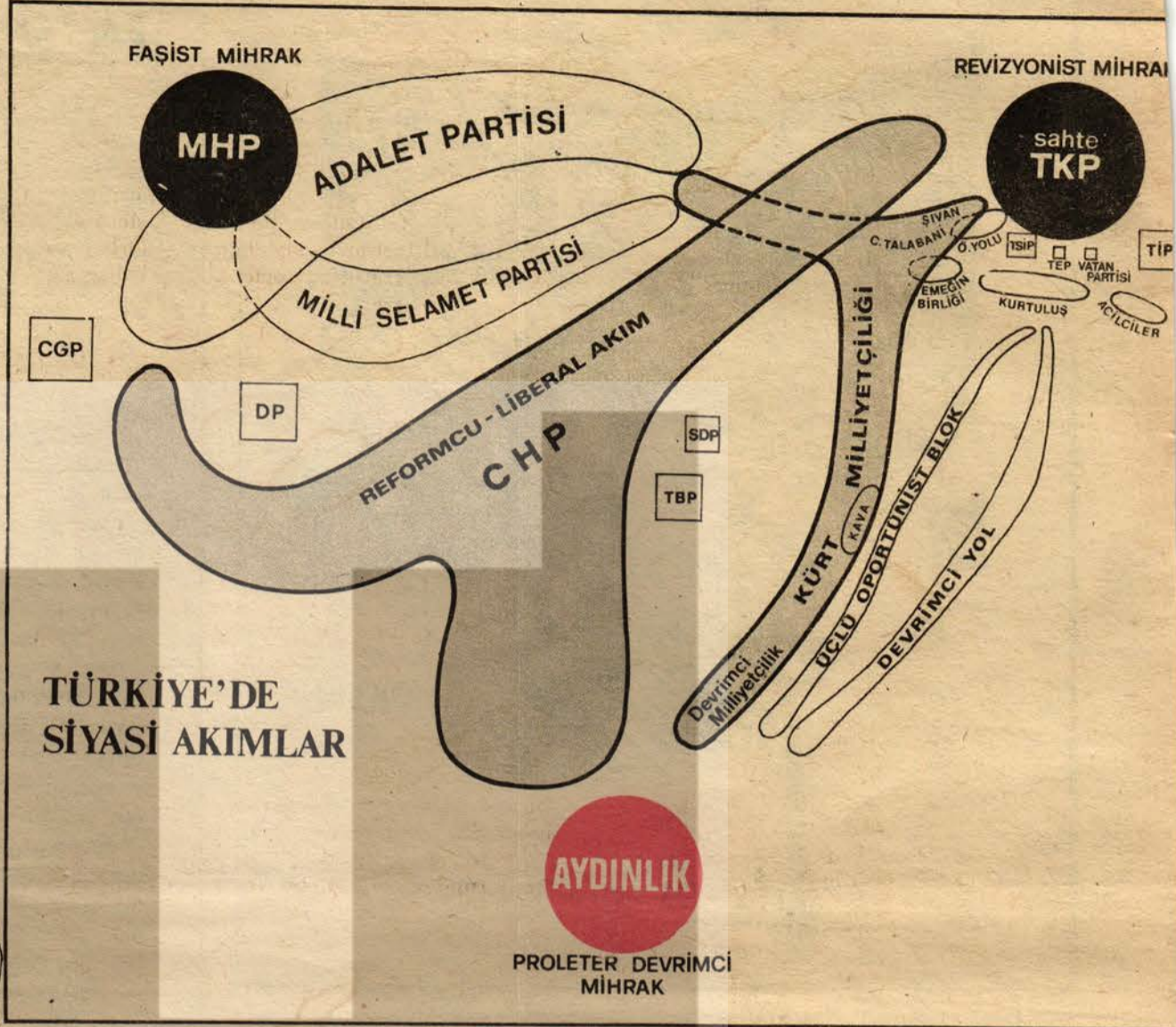
1-Faşist akım

Bu akımın sınıfsal temeli, toprak ağalarının ve işbirlikçi burjuvazinin emperyalizme enbağımlı, en gerici, en şoven ve halka karşı en saldırgan kesimleridir. Türkiye'deki faşist akımın uluslararası alanda dayandığı güç, ABD emperyalizmidir. ABD emperyalizminin bütün dünyadaki gerilemesi, Türkiye'deki faşist akımın durumunu da etkilemiştir.

Bilindiği gibi son dört yıl içinde ABD emperyalizmine bağlı faşist diktatörlükler halk devriminin darbeleriyle birbiri peşi sıra yıkıldı. Vietnam, Kamboçya ve Laos devrimlerinin zaferi bunun örnekleridir. Bunun yanında Yunanistan, Portekiz ve İspanya'daki Amerikancı faşist diktatörlükler de, ABD emperyalizminin gerilemesi ve halkın mücadelesi sonucu ayakta duramadı ve yerlerini burjuva-parlamentarist yönetimlere bırakmak zorunda kaldı.

Türkiye'de 12 Mart faşist diktatörlüğünün kurulması, aslında Amerikancı faşist diktatörlüklerin yıkılması yönündeki akıma ters düşen bir olaydır. 12 Mart faşizmi parlamentoyu ve seçimleri ortadan kaldıramadı, 1973'ten sonra hızla geriledi. Bu olay ABD emperyalizminin dünya çapında gerilemesi ve halkın mücadelesiyle açıklanabilir. Bugün Tayland'dan Şili'ye kadar Amerikancı faşist diktatörlüklerin ayakta durmakta büyük güçlükler çekmesi ve bu diktatörlüklerin temellerinin çatırdaması, ABD emperyalizminin çöküşüyle yakından ilgilidir. ABD emperyalizmi büyük güçlükler içindedir, insiyatifi kaybetmiştir ve rakibi olan süper devlet karşısında savunmaya geçmiştir. Bu noktanın tesbit edilmesi, Türkiye'nin önündeki siyasal gelişmenin tahlili bakımından önem taşımaktadır.

Türkiye'deki faşist akımın merkezi MHP'dir. Bu merkezi yakın zamana kadar 12 Mart generaleri oluşturuyordu. Fakat artık MHP, devlet içindeki faşist güçleri de etrafında toplamıştır. Bugün parlamentoyu da ortadan kaldıracak faşist bir saldırının merkezi, Türkeş'in partisidir. MHP'ye bugüne kadar Türkiye'deki faşizmin bir yan örgütü olarak bakan ülkenin kodamanları, şimdi bu partiyi devletin zorbalığını yönetecek bir örgüt olarak görmeye başlamışlardır. Buna uygun olarak ordu içindeki 12 Martçılar da Türkeş etrafında toplanmaktadır. 12 Mart'ın özel vurucu güçleri olan MİT ve Kontrgerilla örgütleri bugün geniş ölçüde Türkeş'in denetimi altındadır. Yakın zamana kadar esas olarak sokak

serserilerine ve bir kısım kandırılmış gençlere dayanan MHP örgütü, artık gerici profesörler, iktisatçılar, generaller arasından kadro toplamaktadır.

Faşist akımın esas mihrakı MHP olmakla beraber, AP saflarında MHP ile birlikte olan güçler de bu akım içinde yer alıyorlar. Bizzat Demirel bugün bu eğilimin temsilcisidir. Bununla beraber AP'yi bütünüyle faşist bir parti olarak ele almamak gerekir. Çünkü AP'nin hakim sınıflar içinde geniş bir temeli vardır. Ticaret ve sanayi burjuvazisinin faşizme destek olmayacak bazı kesimleri hâlâ AP'yi desteklemektedir. Bu nedenlerle hakim sınıflar içinde MHP'nin oluşturduğu faşist mihrak ile, CHP'nin temsil ettiği liberal-reformcu mihrak arasındaki kutuplaşmada, AP son tahlilde bir ara güç durumundadır. AP içindeki en gerici ve en zorba güçlerin gittikçe MHP'ye yönelmesinin temelinde vatan gerçek budur. Gene AP'de, MHP'ye tepki duyan ve CHP ile koalisyondan yana olan bir kanadın belirmesi de aynı olgunun bir sonucudur.

CGP, Türkiye'deki faşist mihrakın merkezinin MHP'ye kayması ile birlikte silinmiştir. MHP gibi kitleler içinde faşist örgütler kuran, toprak ağalığını ve gericiyi daha kararlı bir şekilde savunan bir parti varken, CGP'ye yer kalmamıştır.

Milli Selamet Partisi ve Demokratik Parti faşist partiler olarak görülmez. Bu partiler, hakim sınıflar içinde MHP ile CHP arasındaki kutuplaşmada esas olarak bir ara güç rolü oynuyorlar. Fakat bunlar AP'ye göre MHP'nin daha uzağındadırlar.

MSP, toprak ağalarının, tefecilerin, şeyhlerin, ve bir kısım Anadolu burjuvazisinin partisidir. Güneydoğu Anadolu bölgesindeki Kürt milliyetinden toprak ağaları ve şeyhler MSP içinde çok önemli bir güç oluşturuyorlar. Bunlar, ezilen milliyetin mülk sahibi sınıfları olmaları bakımından Türk ırkçılığı ve şovenizmine karşıdır. MHP'nin en gerici, en şoven ve en zorba toprak ağalarını etrafında birleştirmesi sonucu, MSP gittikçe daha fazla Kürt feodallerine ve Anadolu tüccarlarına dayanmaktadır.

DP ise, daha önce yazdığımız gibi AP ve CHP tarafından paylaşılmış ve esas olarak silinmiştir. Bu partinin gelecek dönemde önemli bir siyasal rol oynamayacağı görülmektedir.

2-Revizyonist akım

Revizyonist akımın Türkiye toprağında dayandığı bir sınıfsal temel yoktur. Bu akım, esas olarak yükselen emperyalist olan Sovyet sosyal-emperyalizminin beşinci kolu niteliğindedir. Bütün gücünü Yeni Çarlardan alan, sınıflarından kopmuş ve yozlaşmış bazı aydınlar ile bazı sendika ağaları revizyonist akımın başını çekmektedir. Bunlar 1950

yıllarının ABD uşağı Bayar-Mendereslerine göre emperyalist efendileriyle daha sıkı bağlara sahiptir. Revizyonist beşinci kolun tek dayanağı ve umudu, Sovyet sosyal-emperyalizminin bütün dünyadaki yayılmasıdır. Bunlar, açıkca Rus tanklarının getireceği bir "sosyalizmin", daha doğrusu sosyal-faşizmin propagandasını yapmaktadırlar. Revizyonistlerin Türkiye toprağında belli bir sınıfsal dayanağa sahip olmayışı ve beşinci kol niteliği en büyük zaaflarını oluşturmaktadır.

Revizyonist akımın merkezi, "TKP" adını bir reklam tabelası olarak kullanan İ. Bilen kliğidir. İpleri doğrudan doğruya Brejnev'in elinde olan bu klik, revizyonist ideoloji ve Rusya'nın etkinliği sayesinde bütün revizyonist grup ve partileri kullanmakta ve yönlendirmektedir. Sahte "TKP", modern revizyonizmi savunan bütün grup ve çevreleri eritmekte ve yutmaktadır. TİSİP'in ideolojik bakımdan TKP'den esas olarak bir farkı yoktur ve bu parti silinmektedir. Mihri Belli'nin aile çevresini aşmayan TEP de, devrimci harekete karşı İ. Bilen kliğinin bir aleti durumundadır. Kurtuluş ve Emegün Birliği gibi gruplar, geniş ölçüde toplumun tortusuna dayanarak oklarını devrimci akıma yollamakta ve revizyonist karşı-devrime hizmet etmektedirler. Boran revizyonistlerinin partisi TİP ile İ. Bilen kliği arasındaki çelişmeler ise artmaktadır.

kımlar ve geleceklere

Tabanında çok sayıda devrimci bulunan Üçlü Oportünist Blok ve Devrimci Yol grupları ise Marksizm ile revizyonizm arasında bir ara güç durumundadır. Özellikle Üçlü Oportünist Bloğun şefleri, gitkçe kemikleşen bir revizyonist karakter kazanmaktadır. Bunlar proleter devrimci harekete İ. Bilen kliği ile aynı cepheden saldırmaktadır. Buna karşılık Üçlü Oportünist Bloğun tabanı devrimci yöne ilerlemektedir.

Devrimci Yol grubu ise, bugün Türkiye'de revizyonizme karşı açık ve tutarlı bir tavır alamayan geniş devrimci bir tabanın doğal üyesi bulunduğu bir istasyon durumundadır. Bu istasyondaki genişlikle belli bir süre bekledikten sonra revizyonist akımla proleter devrimci akım yönündeki trenlere binmektedir. Devrimci Yol'un tabanındaki büyük çoğunluğun eğilimi devrim yönündedir. Bu nedenle Devrimci Yol yöneticileri görüşlerini ikide bir değiştirmek ve bugüne kadar olduğu gibi marksizmle revizyonizm arasında sık sık bölünmek zorunda kacaklardır.

3-Reformcu akım

Reformcu akımın sınıfsal temeli, büyük burjuvazinin daha çok sanayici kesimi ile kapitalist çiftçiler ve zengin köylülere dir. Bu akım uluslararası alanda Avrupa emperyalistlerine yakın bir tavır almakta ve siyasal planda liberal ve reformcu bir çizgi izlemektedir.

Türkiye'de reformcu akımı esas olarak CHP temsil etmektedir. CHP, hakim sınıflar içinde Türkiye'nin temsil ettiği en gerici ve faşist mihraka. karşı bir kutup oluşturmakla beraber, halkla iki süper devlet arasındaki saflaşmada bir ara güç durumundadır. CHP, reformcu karakteri dolayısıyla gerek iki süper devlete, gerekse faşizme ve revizyonizme karşı uzlaşmacı bir siyaset izlemekte, halkın mücadelesini yatıştırmaya çalışmaktadır. Buna rağmen CHP, bugün orta ve küçük burjuvazinin geniş tabakaları yanında emekçi kitleleri de etkileyebilmektedir.

Bugün reformcu CHP ile revizyonist ve devrimci akım arasında ara güç rolü oynayan siyasal gruplar da vardır. TBP ve SDP bunlar arasında sayılabilir. Bu siyasal gruplar, hem reformcu akımdan, hem revizyonist akımdan, hem de devrimci akımdan etkilenmektedir. Bu nedenle uzun sürede yaşama şansına sahip değillerdir.

4-Kürt milliyetçiliği

Bu akımın sınıfsal dayanağı, Kürt burjuvazisi ve büyük toprak sahipleridir. Ezilen bir milliyetin siyasal hareketi olması bakımından demokratik bir içeriği vardır. Bu akım içinde, iki süper devlete karşı çıkan devrimci-milliyetçilerden, iki süper devletten birine bel bağlayan, hatta işbirliği yapan gerici-milliyetçilere kadar Kürt burjuvazisinin çeşitli kesimleri yer almaktadır. Kürt milliyetçiliği, bugün Türkiye'deki bütün siyasal akımlardan etkilenmekte ve milliyetçi özünü korumakla beraber bu akımların etkisini taşıyan çeşitli renklerde ortaya çıkmaktadır.

Bugün Türkiye'de Kürt milliyetçiliği gelişmektedir. Başlangıçta Kürt aydınları arasında başlayan bu gelişme şimdi daha geniş çevrelere yayılmakta ve Kürt emekçilerini de etkilemektedir. Proleter

devrimci hareket, milli baskıya karşı mücadeleye önderlik edemediği ve Doğu bölgesindeki emekçi yığınları iki milliyetten halkımızın devrimci birliği temelinde örgütleyemediği ölçüde, Kürt milliyetçiliği gelişme zemini bulmaktadır. Kürt burjuvazisinin ideolojik etkinliği ve geniş köylü yığınlarını baskı altında tutan feodal ideoloji, proleter devrimci fikirlere karşı gerici bir cephe oluşturmaktadır.

Kürt milliyetçisi akım, iki süper devlete karşı çıktığı, iki milliyet arasında düşmanlık körüklediği ölçüde demokratik ve ilerici bir rol oynamaktadır. Buna karşılık bir kanadıyla Sovyet sosyal-emperyalizmine, diğer kanadıyla ABD emperyalizmine dayanmayı savunan gerici milliyetçilik, gerek bütün Türkiye halkının gerekse özel olarak Kürt milliyetinin her türlü sömürü ve baskıdan kurtuluş mücadelesine zarar vermektedir. Sosyal-emperyalizme bel bağlayan Şıvancılar, Celal Talabani taraftarları ve Ö. Yolu gibi gruplarla Amerikan emperyalizmine bel bağlayanlar böyle bir rol oynamaktadır.

Kendilerine "Kürt Marksist-Leninistleri" diyen ve iki süper devlete karşı çıkan grup ise, gerçekte milliyetçi akım içinde yer almaktadır. Çünkü bunlar ideolojik alanda Marksizmi reddederek Kürt milliyetçiliğinin teorisi olan "sömürge teorisine" sarılmakta ve örgütsel alanda da emekçi halkın milliyetlere göre ayrı örgütlenmesini savunarak milliyetçi bir çizgi izlemektedirler. Kendilerine "Kürt Marksist-Leninistleri" diyenler, iki süper devlete ve revizyonizme karşı çıktıkları ölçüde olumlu bir rol oynamakta, Kürt halkı içinde Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminin yayılmasını önledikleri, örgütsel bölücülüğü yadıkları ölçüde devrime zarar vermektedirler.

Bütün bunlar dışında Kürt milliyetçiliğini savunan ve iki süper devlete karşı tutarlı olmasa bile tavır alan gruplar da vardır. Bunlar devrimci milliyetçiliği temsil etmektedirler. Onların milliyetçiliğine karşı dostça ideolojik mücadele vermek gerekir.

5-Proleter devrimci akım

Bu akımın sınıfsal temeli proletaryadır. Proleter devrimci hareket, devrimci mücadelede kendi halkımızın gücüne güvenmektedir. Türkiye proletaryasının uluslararası alandaki müttefikleri, bütün ülkelerin proleter yası, kurtuluş için mücadele eden milletler, devrim isteyen halklar ve Üçüncü Dünya ülkeleridir. İkinci Dünya ülkelerinin iki süper devletin hegemonyacılığına karşı mücadeleleri de uluslararası bir destektir.

Türkiye'de proleter devrimci hareketi, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesinin mücadelesini veren "Aydınlık" temsil etmektedir. Proleter devrimci hareket, 1970 başından itibaren modern revizyonizme karşı kararlı mücadele temelinde Şefik Hüsnülerden miras aldığı Marksist-Leninist ideolojik çizgiyi geliştirmiş, Türkiye devriminin temel meselelerini çözmüş ve her alanda berrak siyasal hareket yaratmıştır. Türkiye proletarya hareketi, "Dogmatizme, Öznellikçe, Aceleciliğe ve Dar Kapatılığa Karşı Mücadele Kampanyasından" beri örgütsel alanda ve çalışma tarzında da önemli bir atılım yapmıştır ve emekçi yığınlarla birleşme yönünde gelişmektedir. Türkiye'de son yılların önemli köylü mücadelelerine önderlik eden, ilk büyük tarım işçileri hareketini yöneten, 1975 yılında iki süper devlete karşı geniş yığınları harekete geçiren ve işçi sınıfı içinde revizyonist zinciri kırma mücadelesini yürüten proleter devrimci hareket, işçi sınıfının gerçek öncüsü ve halkın önderi olma yönünde ilerlemektedir.

II GELECEKLERİ

Türkiye'de esas olarak MHP mihrakı etrafında toplanan faşist akımın dününü ve bugünü inceleyerek, bu akımın geleceğini de görebiliriz. 12 Mart faşizmi devlet iktidarının dizginlerini elinde toplayabilmiş, halka karşı özgün bir saldırıya girişmiş, fakat hakim sınıflar içindeki karşıt eğilim olan reformcu CHP'yi kapatamamış ve parlamentoyu da ortadan kaldıramamıştı. 12 Mart faşizminin en azgın dönemi olan 1972 yılının ilk yarısında bu eğilimler güçlenmiş, ne var ki kuvvetler arasındaki ilişki, 12 Mart faşistlerinin böyle bir atılımda bulunmalarına imkan vermemişti. 12 Mart faşizminin, Amerikan faşist diktatörlüklerin yıkıldığı bir döneme rastlaması bunda önemli bir rol oynamıştı.

1973 yılı Nisanında yapılan Cumhurbaşkanlığı seçiminden sonra halkın faşizme karşı mücadelesinde bir canlanış görüldü. Geniş yığınlar, Ekim 1973 seçimleri kampanyası sırasında faşizme karşı gösteriler yaptılar. O zamandan beri yaşadığımız son dört yılın olayı, halkın mücadelesinin yükselişi faşizmin gerilemesi ve hakim sınıfların içinde CHP'nin temsil ettiği liberal-reformcu akımın, yani taviz eğiliminin güçlenmesidir.

Bugün MHP, halkı şiddetle ezmek için hakim sınıfları kendi etrafında birleştirmeye çalışıyor. Yeni bir faşist saldırıya girişmek amacıyla gerekli kamuoyunu oluşturmaya yöneliyor. Türkiye'nin "barış" yalan dolanı, aslında uygun bir anda gündeme getirilecek olan kesin hesaplaşma için bir hazırlıktır. MHP, maceracıların kitlelerden kopuk eylemlerinden yararlanarak devrimci akımı tecrit etme ve "barış" çağrılarını yaparak CHP'yi mümkün olduğu kadar tarafsızlaştırma çabası içindedir. Bu taktiğin bugüne kadar başarısız olduğu söylenemez. Ne var ki, Türkiye'deki faşist akım gerek dünya gerekse Türkiye çapında çökmekte olan güçleri temsil etmektedir. Genel gelişme yönü budur ve faşist akımın geleceği yoktur.

Burada eklenmesi gerekli çok önemli bir noktada da, faşist akımın Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı tutumudur. Türkiye'de faşist akıma temel olan toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin en gerici kesimleri, esas olarak ABD emperyalizmi ile itfak etmiştir. Ne var ki, ABD emperyalizminin Türkiye'de sarsılması ile birlikte bu sınıflar, belli ölçülerde Sovyet sosyal-emperyalizminden destek almaya çalışıyorlar. Kıbrıs'taki işgali devam ettirme çabası ve ekonomik iflas, Demirel-Türkeşleri Yeni Çarlarla ekonomik işbirliği ve siyasal yakınlaşma politikasına itmiştir. Sovyetler Birliği Demirel-Türkeşlerin iktidarda bulunmasından yararlanarak Türkiye'de yeni mevziler ele geçirebilmektedir. Demirel'in, Çağlayangil'in ve MHP organlarının Rusya ile ekonomik işbirliğini övmeleri, Kıbrıs meselesinde Rusya'dan destek almaya çalışmaları dikkat çekicidir. Bütün bunlara rağmen, faşist akımın önündeki gelecek, daha da zayıflamak ve yıkılmaktır.

Revizyonist akım, Sovyet sosyal-emperyalizminin yükselişine ve Türkiye'de yeni mevziler kazanmasına paralel olarak bugün tırmanış içindedir. İ. Bilen kliği, halkın faşizme karşı mücadelesi safalarına sızarak güç toplamaya çalışmaktadır. Revizyonizm, halkın bağımsızlık ve demokrasi özlemlerini ezmek zorundadır. Revizyonistlerin taktiği, faşizmden kurtulmak isteyen halkı, Rusya'nın ağına düşürmek ve sonuç olarak en saldırgan emperyalistte sırt dayanan sosyal-faşist bir diktatörlük kurmaktır.

Revizyonist akımın gelişmesi, sosyal-emperyalizmin beşinci kolu karakterinde olması nedeniyle sınırlıdır. "Sosyalizm" maskesi takmak ve işçi sınıfına şirin gözükme çalışmaları, revizyonizmin işçi sınıfı düşmanı, karşı-devrimci karakterini gizleyemeyecektir.

Revizyonistler, 1946'dan sonra yükselen ABD işbirlikçisi akım gibi eninde sonunda yıkılmaya mahkumdur. Revizyonistlerin durumu, Bayar-Mendereslerden de zordur. Bayar-Menderes kliği, Türkiye'de

(devamı arka sayfada)

Türkiye'deki siyasal akımlar ve gelecekları

(baştarafı orta sayfada)

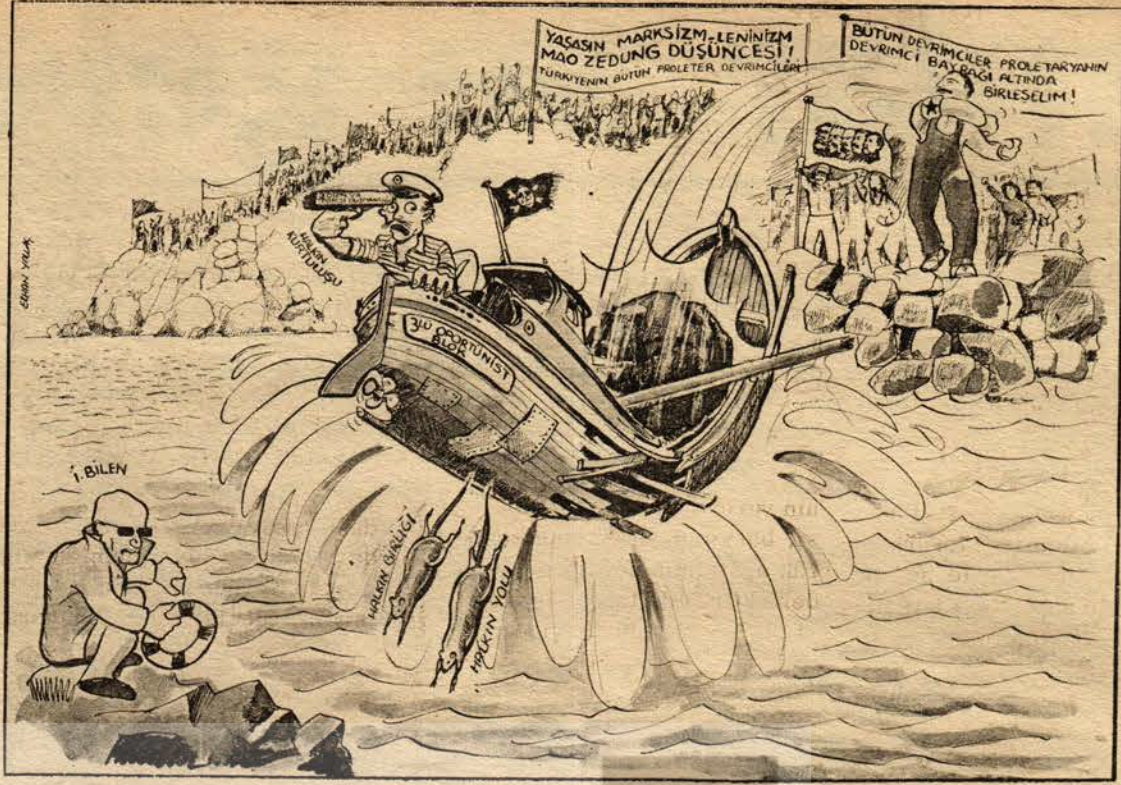
İktidarı rakibi olmayan bir emperyalistin adamları olarak ve halkın mücadelesinin pek güçlü olmadığı şartlarda ele geçirebildiler. Revizyonistler ise, bugün iktidara gelmek için hem iki süper devleti hedef alan halk hareketini, hem de rakip süper devleti ve diğer ara güçleri altetmek zorundadır. Revizyonist akım, Sovyet sosyal-emperyalizminin yükselişine paralel olarak kısa dönemde bazı atılımlar yapsa da hi, dünya halklarının ve emekçi halkımızın mücadelesi karşısında yıkılmaya mahkumdur.

Reformcu akım üç yıldan beri hakim sınıflar için deki halka taviz verme eğiliminin gelişmesi sonucu güç toplamıştır. Fakat CHP'nin gücünün hemen hemen zirve noktasına geldiği ve önümüzdeki yıllarda esas olarak iniş dönemine gireceği söylenebilir. CHP'nin bir yıldan beri belli bir duraklama içinde bulunması, bir ara güç karakteri taşımasından ileri gelmektedir. Faşist ve revizyonist akım, CHP'yi sürekli olarak kendi taraflarına çekmeye ve parçalamaya çalışıyorlar. Öte yandan halkın uyanışı ve devrimci fikirlerin yayılması da, CHP'yi bir umut olmaktan çıkarmaktadır. CHP'nin güçlerini koruyabilmesi, iki süper devlete, revizyonizme ve faşizme karşı açık bir tutum almasına bağlıdır. Aksi halde CHP sürekli parçalanacak veya ancak AP saflarından kazandıkları güçlerle kuvvetini devam ettirebilecektir. İki süper devletle Türkiye halkı arasındaki çelişmelerin keskinleşmesi ve sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi, reformcu akımı zayıflatacak devrimci akımı güçlendirecektir.

Kürt milliyetçiliği gelişen bir akımdır ve Türkiye'deki demokratik gelişmeye paralel olarak bu akım, MSP'den tutun da CHP ve AP'ye kadar çeşitli hakim sınıf partilerini de belli ölçüde etkilemektedir. Kürt milliyetçisi akım, son tahlilde tıpkı CHP gibi proleter devrimci akımla revizyonizm ve faşizmin temsil ettiği gericiilik arasında bir ara güç durumundadır. Devrimci mücadelenin gelişmesi sonucu Kürt emekçi kitleleri proleter enternasyonalizmi bayrağı altında toplandığı ölçüde, bu akımın oynadığı ara güç rolü daha açık bir şekilde ortaya çıkacaktır. O zaman Kürt milliyetçiliğinin milli meseledeki reformcu tutumu, yani bu meseleyi devrimci bir şekilde çözmeye yeteneğinden yoksun oluşu da kendini gösterecektir.

Proleter devrimci akım, bugün gençtir ve parlak bir geleceğe sahiptir. Çünkü başta işçi sınıfımız olmak üzere 40 milyon halkın devrimci menfaatlerini kararlı olarak savunmakta, geniş yığınlarla birleşen devrimci kitle çizgisini izlemekte ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin ışık tuttuğu yolda ilerlemektedir.

Türkiye işçi sınıfı, devrimci partisinin öncülüğünde iki milliyetten halkımıza önderlik ederek, sosyal-emperyalizmi, emperyalizmi, işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalığını yıkacak, halkın devrimci iktidarını mutlaka gerçekleştirecektir. Gelecek, devrimci öncüsünün yönettiği işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın elindedir. Diğer bütün akımlar, e-ninde sonunda yok olmaya mahkumdur. Çünkü tarihin tekerleği milli demokratik devrim ve sosyalizm yönünde dönmektedir.

"Halkın Yolu", "Halkın Kurtuluşu", "Halkın Birliği" ve bunların etrafındaki bütün derebeyliklerinin mayası aynıdır. Üçlü Oportünist Blok şefleri aynı iplikten dokunduklarını defalarca ortaya koydular. Zaten daha iki ay önce bir blok yaratarak, birbirlerine benzediklerini bütün halka ilan etmişlerdi. AYDINLIK, onların birbirlerine sarıldıkça batacaklarını üç ay önce söyledi. AYDINLIK'ın ağır darbeleri sonucu "Halkın Kurtuluşu" teknesi batmaya başlayınca, "Halkın Birliği" ve "Halkın Yolu" selameti eski dostlarını yüzüstü bırakıp kaçmakta buluyorlar. Hatta "Halkın Birliği", aralarındaki ayrılıkların gittikçe derinleştiğini yazıyor. Oysa daha bir-iki ay önce ortak bildiriler ve çağrılar yayınlıyor, proletarya partisinin 1 Mayıs'ta kurulacağı ilan ediliyordu. Fareler gibi, "Halkın Birliği" de batan gemiyi herkesten önce terk ediyor (AYDINLIK, Ağustos 1977, s. 78)

AYDINLIK DERGİSİ: Bütün Devrimciler! Proletaryanın Devrimci Bayrağı Altında Birleşelim!

Aydınlık Dergisinin bu ay çıkan 78. sayısında "Bütün Devrimciler! Proletaryanın Devrimci Bayrağı Altında Birleşelim!" başlıklı bir başyazı yayımlandı. Başyazıda Üçlü Oportünist Blokun Mao Zedung'a ve Türkiye proleter devrimci hareketine düşmanlığı anlatılmakta ve bunların ideolojileri ve siyasetlerinin tamamen revizyonizmden kaynaklandığı ortaya konmaktadır. Yazıda Üçlü Blokun eleştirisi şu başlıklar altında yapılmaktadır: "Blokun İdeolojik Çizgisi: Mao Zedung Düşmanlığı", "Blokun Örgütsel Çizgisi: Bölücülük ve Tekkecilik", "Blokun Sınıf Mücadelesindeki Yeri: Revizyonist Karşı-Devrimin Safı". Başyazının bazı bölümlerini sunuyoruz:

"Üçlü Oportünist Blok, Mao Zedung Düşüncesini savunmadığı için bugün revizyonizmin oyuncağı haline gelmiştir. Üçlü Blokun şefleri, bazen açıkça bazen sinsice Mao Zedung Düşüncesinin temellerine saldırmaktadır. Onların bütün dostları, Mao Zedung Düşüncesinin düşmanları arasındadır.

Proleter devrimci harekete karşı revizyonistlerin koçbaşı olarak kullandığı Üçlü Blok, bu rolü uluslararası alanda da açıkça benimsemiştir. Onlar, daha önce belirttiğimiz gibi, tahtakurularına benzemektedir. Ancak uluslararası komünist hareket içinde yarılacak çatlaklar arasında hayat bulabileceklerini hesaplamışlardır. Yani kaderlerini karşı-devrimle birleştirmişlerdir.

Bunlar, hem AYDINLIK'ın revizyonizme karşı yürüttüğü mücadelenin yarattığı devrimci akımdan beslenmeye, hem de var güçleriyle bu devrimci akımı bölmeye ve bastırmaya çalışıyorlar. AYDINLIK, bir buldozer gibi revizyonizmin kayalıklarını yıkarak proletaryanın yolunu açmaktadır. Bunlar ise, açılan bu yoldan ellerini kollarını sallayarak

yedi yıl arkadan geliyorlar, üstelik var güçleriyle AYDINLIK'ı sırtından hançerlemek sevdasına kapılmışlardır.

Onlar yedi yıllık tecrübeden hiç ders almamışlar. AYDINLIK'a atmak için kaldırılan taş ne kadar büyük olursa, o taşı kaldıranın kafasında açılan yarık da o kadar büyük olur. Türkiye'de AYDINLIK düşmanlığının şampiyonluğunu yapanlar iki-üç yıldan fazla ayakta duramadılar. İşte İlkesiz Birlik Cephesi, işte Mihri Belli, işte Behice Boran, işte tasfiyeciler, işte TSİP revizyonistleri ve işte en son "Halkın Kurtuluşu"! Sıra "Halkın Yolu"ndadır. "Halkın Birliği" ise kaç parçaya bölündüğünü kendi tarihinden öğrenebilir.

Bugün tekkeleri "Aydınlık'ın doğru çizgisine getirmek için mücadele", tekkecilik güçlendirir. Tek devrimci tutum, tekke duvarlarını yıkarak proletarya hareketine katılmaktır. Şeflerin şatolarında yürütülen mücadelenin işçi sınıfına ve Türkiye Marksist hareketine bir yararı yoktur. Ancak proletarya hareketi saflarında yer alarak yürütülen açık ideolojik mücadele ile revizyonizmi yıkabilir ve devrimi ilerletebiliriz.

Türkiye'de ve uluslararası alanda şiddetlenen iki çizgi arası mücadele, bütün Türkiye Marksistlerine büyük bir sorumluluk yüküyor. Ya Marksizmin safında yer alacağız, ya revizyonizmin safında. Orta yol yoktur. Kruşçev-Brejnev revizyonizmine karşı zamanımızın en büyük Marksist-Leninisti Mao Zedung'un bayrağı altında toplanalım! Türkiye proleteriyası ve Marksistleri, modern revizyonizmin yıkılışına büyük katkılarda bulunacaktır.

Bütün devrimciler!
Proletaryanın devrimci bayrağı altında birleşelim!

MAO ZEDUNG
SEÇME
ESERLER

4. CİLT ÇIKTI

TAKIM
HALİNDE
BÜTÜN
KİTAPÇILARDA
125 TL.

AYDINLIK
YAYINLARI

4. CİLT 40 TL.
Genel Dağıtım:
TÜR DA
Hamam sok. no. 4
Cağaloğlu-İST

YENİ ÇARLARLA İŞBİRLİĞİ ANLAŞMASINA HAYIR

BURSA

83 gündür grevde bulunan Merinos Fabrikası İşçileri:

"MC bu zamana kadar Amerika'ya dayandı. Şimdi de Rusya'ya yanaşiyor. Fakat şunu iyi bilsinler ki, Türkiye halkı ne Amerika ile ne de Rusya ile anlaşmayı istemiyor. Kendi kendimizin efendisi olmak istiyoruz. Biz Merinos fabrikası işçileri olarak Rusya ile yapılan anlaşmaları protesto ediyor, CHP'nin bu konuda sessiz kalmasını kınıyoruz. İki süper devleti yurdumuzdan kovacak, tam bağımsız Türkiye'yi kuracağız."

"Biz işçilerin haklarını ise DİSK'in İstanbul toplantısında adamlarına 'Yaşasın Rusya' diye bağırılan Kemal Türkler, Mehmet Ertürk, Aydın Meriç, Murat Tokmak gibileri savunamaz. İşçinin hakkını savunacak olanlar Halit Erdem'i devirenlerdir. Türk-İş'li ve DİSK'li işçilerdir. Bizler birleşirsek sendika ağalarını devirebiliriz."

K.MARAS

Pazarcık Ovasında çalışan Urfa, Birecik ve Gaziantep'te 103 tarım işçisi:

"Aç gözlü bir sömürücü

haline gelen Rusya, pençesini yurdumuza sokmaya çalışıyor. Son olarak Rusya ile işbirliği anlaşması planlanmakta ve Rusya bunun için zorlama yapmaktadır. Rusya'nın yurdumuza hakim olması, baskının, sömürünün, toprak ağalığının devam etmesi demektir. Biz tarım işçileri olarak bu anlaşmayı protesto ediyor ve şöyle diyoruz: Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye! Yikilsın Ağalık Topraklar Köylünün!"

Süleyman Önal ve Bekir Kuru

MANİSA

Gördes'in Yaka köyünden 33 köylü:

"Biz Yaka köylüleri Amerika'nın Türkiye'de neler yaptığını biliyoruz. Amerika yıllardan beri yurdumuzun kanını emmiştir. Bugün ise onun yerini, daha azgın olan Rus sosyal-emperyalizmi almaktadır. Rusya ile yapılacak 'dostluk ve işbirliği' anlaşmasına karşı çıkıyoruz. Çünkü Türkiye halkına her türlü emperyalizmden kötülük geleceğini acı tecrübelerimizle biliyoruz."

Mimar Demirtaş Ceyhun:

"Sovyetler Birliği mimarisinde kapitalizme aykırı düşmeyecek bir mantık"

Cumhuriyet gazetesi, mimar ve yazar Demirtaş Ceyhun'un "Bir Yeni Dev" başlıklı yazı dizisini yayınladı. Demirtaş Ceyhun, yazısının bir bölümünde, Sovyetler Birliği'ne yaptığı gezi sırasında Moskova'nın mimari durumu hakkında edindiği gözlemlerini açıklıyor. Demirtaş Ceyhun'un yazısından bazı bölümleri okuyucularımıza sunuyoruz.

"Yeni yeni tüketime alıştırmaya çalışıyorlar, toplumu. Ayrıca, özellikle kadınların batı markalı makyaj malzemelerine olan düşkünlüklerini bir türlü önleyemiyorlarmış. Salt bu yüzden, döviz karaborsası alabildiğine hızlıydı. Gözlemlerimle gördüm. Orada da belki henüz görülmez, ama sezilir bir bunalımın varlığı kesindi..."

"Sovyetler Birliği'ndeki kentlerin de hepsi sınıflı toplum kenti. Çarlık döneminden kalma. Şimdilerde, küçük değişikliklerle, eklerle, düzeltmelerle güya yeni bir kimliğe kavuşturulmaya çalışılıyorlar."

"Moskova Planlama Teşkilatı Başkanı, 'Halk Mimarı' sayın Posokhin'le de bunu tartışmak istemiştik... Bizi şaşırtan nokta şu oldu: İnşa ettiğiniz yeni kent bölümlerini ve yapılarını, bizler tanıyoruz. Daha önce burayı görmemiş

olmamıza karşın, gene de tanıyoruz. Yani, bu kent parçalarının hele hele binaların Newyork'takinden, Güney Amerika ülkelerindekinden, Paris'tekinden, Londra'dakinden, Kahire'dekinden ve İstanbul'dakinden bir farkı yok. Tasarımları aynı. Yapılış biçimleri aynı... Bu benzerliği, belki gene batılı toplumlar - dan farklı yapıları olan Mısır için, İran için, hatta bizim için, Türkiye için doğal karşılarıyoruz. Batılı toplumlarla aramızda bunca büyük farklılıklar bulunmasına karşın, batı kapitalizminin Asya'daki uzantısı olmamız nedeniyle bunu doğal karşılarıyoruz. Oysa, sizlerin de aynı tavrı takınmanız bizi şaşırttı..."

"Sayın Posokhin'in yanıtı beni daha çok şaşırttı. 'Mimari üslubu, artık teknik yaratıyor' gibisinden bir şeyler söyledi. Yani teknik, insanlığın ortak malıdır, diyor. Kapitalizme de aykırı düşmeyecek bir mantıkla, 'öyleyse, o tekniğin sonuçları da ortak malımızdır.'

"Bizde de aynı yanıtı veriyor yöneticilerimiz' dedim. 'Tekniğin kullanılmasının da dünya görüşlerine göre farklı olması gerekmez mi?' Doyurucu bir yanıt alamadım sözün kısası." (Cumhuriyet, 20 Temmuz 1977)

TOKAT

Erbaa'dan 24 yurttaş:

"Bugün Yeni Çarlarla im

zalanmakta olan ikili anlaşmalara karşı halkımız sesini yükseltmiş bulunuyor. Biz yurtseverler bu sesin daha da yükselmesine katkıda bu-

lunmak için Rusya ile imzalanmakta olan anlaşmaları protesto ediyoruz. Her yurtseverin görevi bu anlaşmalara karşı çıkmak olmalıdır."

Torbalı'nın Subaşı köyünde çalışan tuğla işçileri: "Bizi sömürmeyecek ülkelerle işbirliği yapalım"

Muhabirlerimiz Torbalı'nın Subaşı köyünde çalışmakta olan tuğla işçileriyle konuştular. İşçiler Rusya'yla yapılacak işbirliği anlaşması konusundaki sorularını şöyle cevapladılar:

Nurettin (Hacı): "Bu anlaşmaya karşıyız. Rusya'ya karşı bütün devrimci arkadaşlar birleşmeli ve protesto etmelidir. Ödemiş, İzmir, Manisa, Nazilli gibi yerler birleşirse iyi olur."

Salih Demircioğlu: "Elektrik santrali yapılacak çok yer var. Bulgaristan'dan elektrik alacağımıza bir baraj yaptırarak. Rusya çeşitli oyunlarla bize kültür anlaşması yapalım diyor. Askeri uçak, tank verelim diyor. Gayeleri ne ki? Ama kolay kolay oyuna gelmeyiz."

İsmet Ordu: "Türkiye'nin bağımsız olmasını istiyorum."

Herkes kendi kendini idare etse iyi olur. Bir karış toprak vermek istemeyiz. Hepimiz ölüme kadar birlik gideriz."

Ahmet Ordu: "Elektriğin Rusya'yla falan ilgisi olmaması lazım. El birlik yapmak lazım. Amerika'ya, Rusya'ya bağımlılığı kaldırmak lazım."

Mustafa Çevik: "Bizi sömürmeyecek yoksul ülkelerle dost olmalıyız."

Hasan Hüseyin: "Dedelerimizin dediği bir şey var: Rus Çarları bir karış girerse beş karış genişletiyormuş. Yani Akdeniz'e girip sağı solu karıştırmaya çalışıyor. Türkiye'nin kaynakları çok, ama işlenmiyor."

Galip Aslan: "En iyisi bağımsızlık. Halkın istemediği hiç bir şeyi yapamazlar."

SİVAS

"Biz Hafik'in Düğer köyünden iki köylü, kampanyaya imza topluyoruz. Köyümüzün çoğu Yeni Çarlarla işbirliği anlaşmasına karşıdır. Köyümüzdeki on kadar faşist bize baskı yapıyorlar. Ama biz yılmadan mücadele vermeye ve on yaşımdan yukarı olanları ve büyüklerini aydınlatmaya çalışıyoruz. Elimizden geleni yapıyoruz. Çalışmaya devam edeceğiz. İki kişinin canı feda olsun."

İmza Kampanyasını Bütün Yurda Yayalım

Bu hafta kampanyamıza Yeni Çarlarla "İşbirliği anlaşmasına hayır" diyen 1501 yurttaş katıldı. Bu imzaların illere göre dağılımı şöyledir:

Manisa: içinden 100, Şehitler Ortaokulundan 250, Muradiye ilçesinden 100, Gördes'in Evciler köyünden 27, Yaka köyünden 33; İstanbul: Kasımpaşa ve Okmeydanı'nda evlerden ve kahvelerden toplanan 228, Arnavutköy'den 18, çeşitli semtlerden 36; Kahramanmaraş: Pazarcık Ovasında çalışan tarım işçilerinden 103; Trabzon: Sürmene'den 93; Gaziantep: içinden 17, Nisip ilçesinden 68; Diyarbakır'dan 81; İzmir: Gültepe'den 34, Çamdibi'nden 8, Yon-

ca işhanında çalışan kunduracılardan 15, Torbalı Çamlıca köyünden 13, Subaşı köyü tuğla işçilerinden 7; Tunceli: Kırızıköprü'nün Mezra köyünden 42, Pertek Yalınkaya köyünden 34; Denizli: Bekilli'den 55; Ordu: Perşembe'den 35; İsparta: İğdecik köyünden 20, içinden 13; Adana: Cezaevi çocuk koğuşundan 32; Tokat: Erbaa'dan 24; Sivas: Hafik'in Düğer köyünden 14; Çorum'dan 1 imza.

Bugüne kadar elimize geçen 72.690 imzanın illere göre dağılımı ise şöyledir:

İSTANBUL	9379	HATAY	1880	ORDU	537	TOKAT	317
ANKARA	7253	KONYA	1631	AYDIN	458	KARS	289
KAHRAMANMARAŞ	6284	MUĞLA	1571	AMASYA	407	ADYAMAN	239
İZMİR	6152	DENİZLİ	1347	KAYSERİ	394	UŞAK	233
TUNCELİ	5993	BATI ALMANYA	1065	KOCAELİ	392	BURDUR	229
ADANA	4234	TRABZON	1052	İSPARTA	376	MUŞ	225
ERZİNCAN	2711	BOLU	1027	BURSA	372	ÇEŞİTLİ ŞEHİRLER	2744
SİVAS	2702	İÇEL	795	BALIKESİR	346	TOPLAM	72.690
GAZİANTEP	2597	DİYARBAKIR	757	FRANSA	343		
MANİSA	2463	ELAZIĞ	748	ZONGULDAK	336		
MALATYA	1924	ANTALYA	563	ESKİŞEHİR	325		

MUŞ RÖPORTAJI (1)

Ahmet Cilodağlı
Ferhat Dicle

Muş'ta

Kürt köylüleri

aylardır

komando terörü altında

Muş'taki

zulmün sorumluları

Vali Nurettin Yılmaz ve

AP milletvekili

Şeyh Kasım Emre'dir

Bugün Kürt halkı üzerindeki jandarma ve komando baskısının en yoğun olduğu yerlerden biri Muş ili ve özellikle Malazgirt çevre köyleridir. Muş valisi Nurettin Yılmaz "başını kaldıranın başını ezeceğim" diyerek köylere baskınlar düzen-

Adgon köylüleri soruyor:

**"Kürt olmak, fakir olmak
bu memlekette suç mu?,"**

Malazgirt yolu üzerinde Kazanlar köyü durağında 45 yaşlarında bir köylüyle iki çocuk. Otobüse binerek yanımıza oturuyorlar. Konuşmaya başlıyoruz. Adgonlular. Köylerinin yeni adı Batmazköy. Muş'un Bulanık ilçesine bağlı. Biraz havadan sudan sözettikten sonra, komandanın köylerine gelip gelmediğini soruyoruz. İsminin Kerem olduğunu öğrendiğimiz köylü önce irkiliyor. Kendisine devlet adamı olmadığını, sadece gerçekleri öğrenmek istediğimizi söylüyor. "Komando! Komando!" diye söyleniyor. "Eziliyor, zulmediyor, yıkıyor."

Kerem devam ediyor: "Kimi bulursa öldüresiye dövüyor. Kadın, erkek, çocuk-çocuk ayırmadan. Adını, köyünü hiç sorma. Muş ovası cehenneme döndü."

Kerem yüzü kızarak devam ediyor:

"Bizim köyde kadınların üstünü arayıp, sarkıntılık yaptılar. Ovadan gelen herkese sorun. Bu bir şey değil. Ova köylerinden birinde kadınları çırıl çıplak soyup, köyün erkeklerinin karşısına geçirmişler. Sıraya dizmişler üryan halleriyle."

Çocuklara dönüyoruz. Küçük gövdesi sarsıla sarsıla öksüreni bize birşeyler diyecek oluyor. Öksürüğü bırakmıyor. Konuşmıyor. Yanındaki hem men atılarak onun söyleyeceğini bize anlatıyor:

"Bunun amcası da şimdi içerde. Çok dövüldü. Her tarafı şişmişti."

KÜRDÜN NEMRUT'TAN ÇEKTIĞİ

etmekte, dayaktan ve işkenceden geçirttiği köylüleri "eşkiya ve firari" gibi göstererek, günlerce gözaltında tutmaktadır. Nurettin Yılmaz "köylere ben saldım" dediği komando birliğiyle terör estirmektedir. Muş Jandarma Garnizonu, suçsuz ve sebepsiz yere zorla toplanmış köylülerle doldurulmakta, köylülere burada da işkence yapılmaktadır.

Nurettin Yılmaz'ın Muş'a vali olarak atanması. MC hükümetinin ilk kuruluşuna dayanmaktadır. O zamanlar bağımsız milletvekili olan Muş'un en büyük toprak ağası şeyh Kasım Emre, MC'ye güvenoyu vermek için Nurettin Yılmaz'ın Muş valiliğine getirilmesini şart koşuyor. MC hükümeti güvenoyu alınca Nurettin Yılmaz Muş'a vali olarak atanıyor ve şeyh Kasım Emre de AP'ye geçiyor. Bundan sonra Muş'ta ve Muş'a bağlı ilçelerde köylülerde, halk üzerindeki baskılar yoğunlaştırılıyor.

Seçimlerden önce, Nurettin Yılmaz "seçim güvenliği" gerekçesiyle Batman'dan bir Komando birliği getiriyor. Bu Komando birliğinin ardı sıra Vali'nin de köylere giderek tehditler savurduğu, köylülere AP'ye oy vermeleri için baskı yaptığını görülüyor.

Vali Nurettin Yılmaz bununla yetinmiyor. Bu arada Kürt köylülerini tam anlamıyla sindirmek ve seçimleri de etkilemek için, AP'ye geçen şeyh Kasım Emre'nin ve MHP yanlısı bağımsız aday A. Hadi Tokyo'nun seçim konuşmalarını ihbar olarak değerlendirmeye girişiyor. A. Hadi Tokyo hemen her seçim konuşmasında "Muş'ta tonlarca silah var. Bu silahlar toplanıp satılsa fabrikalar kurulur" diyor. Şeyh Kasım Emre ise, "Kürtçü komünistlerin Muş'u kurtarılmış bölge

kabul ettiklerini ve Kürtlerin burada 3. Orduyu besleyecek kadar silaha sahip olduklarını" söylüyor. Ardından köyler basılıyor. Köy meydanlarında, tarlalarda jandarma ve komando tarafından talim yaptırılan, kadın-çocuk dinlemeksizin dayaktan geçirilen köylüler...

Seçimlerden sonra Muş'un çeşitli yerlerinde "Kürtler silahlanın" şeklinde yazılar görülüyor. Görüşüğümüz birçok yurttaş bize bu yazıların vali tarafından yazdırıldığını söyledi. Nitekim vali bu yazıları bahane ederek komando birliğinin Batman'a dönüşünü uzatıyor. Bu 15 günlük süre içinde de üç İtalyan turistinin soyulması olayı ve Doğantaş çatışması meydana geliyor. Jandarma köylerde çok daha şiddetli bir terör kampanyası başlatıyor.

Bugün Muş köylerinde jandarma ve komando baskısı yüzünden tarlasını biçemeyen, hayvanına bakamayan yoksul köylüler, mallarını yok pahasına satmak zorunda kalmışlardır. Çatışma çıkan köylerdeki aileler de topluca yerlerini yurtlarını terk ediyorlar. Arkalarında bıraktıkları toprakları şeyh Kasım Emre ve diğer toprak ağaları ele geçiriyor.

Dergimiz Muş ve çevresindeki baskıları yakından incelemek için muhabirlerini bölgeye gönderdi. Bu sayımızdan başlayarak arkadaşlarımızın köylülerle yaptıkları görüşmeleri yayımlıyoruz. Konuştuğumuz köylülerin baskıya uğramamaları için adlarını değiştirerek veriyoruz. Röportajlar Kürtçe olarak yapılmış, daha sonra Türkçeye çevrilmiştir.

Gelecek sayımızda 19 yurttaşın ölümüyle sonuçlanan çatışmaların geçtiği Doğantaş'ta köylülerle yapılan konuşmaları bulacaksınız.

Köylerinde başka ağır işkence gören olup olmadığını soruyoruz. Çocuk zar zor "Hemé Fete", "Fatma'nın Hamid'i" diye cevaplıyor. Kerem'e dönüp, Doğantaş olayının komando baskınlarına etkisi nasıl oldu, diyoruz:

"Aslında seçimlerden hemen sonra ovayı Komando doldurmuştu. 14 cemse dolusu Komando, köylere sürekli baskınlar düzenliyordu. Doğantaş'taki hadiseden itibaren daha çok baskın yapmaya başladılar.

Ayrıca komandanın köylere salınmasının sebebi olarak, üç turistin bir ay kadar önce soyulması da gösteriliyor. İki eşkiya çıkıp da bunu yaptılar diye, bütün yöre halkına işkence edildiği nerde görülmüştür?"

İlerde tepenin başına konmuş birkaç ev gözüküyor. Kerem eliyle işaret ederek "İşte bizim köyümüz" diyor. Bize yardımcı olacağını söyleyerek, beraberce iniyoruz. Yolun kenarında, durduğumuz yerde köyün kahvesi var, Gölgelekte oturan köylülerin vanına gidiyoruz. Selam verdikten sonra, oturuyoruz. Kahvenin sahibi 80 yaşlarında ak sakallı bir ihtiyar. Başında kocaman bir sarık. Elinde 99'lük bir tespah. Oradakilerden ayrı bir dünyada gibi? Dalgın, Sessiz. Birkaç gün önce Komandolar oğlunu götürmüşler. Gözünün önünde oğlunu ağır şekilde dövmüşler. Şimdi tutuklu. Komando baskını sırasında köyde olanları soruyoruz, oğlunu neden götürdüklerini soruyoruz. Titrek bir sesle anlatmaya başlıyor:

"Oğlum kahvede çalışıyordu. Komandolar geldiğinde ocaktaydı. Kahvede bizim köylülerle çok sayıda yabancı köylerden insan oturuyordu. Komandolar hepsini sıraya dizip kıyasıya dövmeye başladılar. Dipçik, sopa, ellerinde ne varsa onunla... Bu arada şurdaki kasanın içinde iki meşmi bulmuşlar. Onların da hesabını oğluma sordular. Vallahi öyle vurdular, öyle vurdular ki, iş-

ne ucu kadar dövülmedik yeri kalmadı Sonunda alıp götürdüler."

Başka bir köylü:

"Benim yeğenime vurdular. Kulağından hâlâ kan akıyor. Üç gün hastanede kaldı."

Başka bir köylü söze karışıyor:

"Seyda'nın çobanını öldüreceklerdi nerdeyse Vahşi bir şekilde dövüyorlardı."

Konuşmak isteyenler çoğalıyor:

"Semeşih köyünden bir genci kuyubasında dururken görüyorlar. Mutlaka kuyuya tabanca atmışsındır, diyorlar. Ne desin, kimi inandırısın? Çok kötü ediyorlar."

"Vallahi çok zulmettiler!"

"Ufacık çocuklarımıza eziyet edip, dipçikleyp 'Babanızın silahı nerde' diye soruyorlardı."

Köyünüze kaç Komando gelmişti?

"Dokuz cemse ile bir cip dolusu. Komutanları 'Vurun' deyip, önlerinde yürüyordu. Binbaşıydı."

Bizim sormak istediğimiz bir soruyu, köylülerden biri oturanlara yöneltiyor:

"Şimdi bu Komandoyu ovaya kim saldı böyle? Neden yaptılar bunu, biliyor musunuz?"

"Elbet bir sebebi vardır."

"Muş valisi saldı, başka kim olacak?"

"Kürt adam nerde olsa mazlumdur. Her türlü zulüm ona reva görülür."

"Tutukluların otu, ekini gitti. Bir yıl aç kalırlar artık. Yedikleri dayak, gördükleri hakaret bir yana."

"Elimizi iş, gözümüzü uyku tutmuyor. Çıkın şu dağlara, her taraf insan dolu. Herkes kaçıp oralara gidiyor."

"Bizim ayıbımız mı var? Alnımızda leke mi var? Kürt olmak, fakir olmak bu memlekette suç mudur?"

Müsaadelerini istiyoruz. Bulank'a gitmekte olan bir minibüse binerken, ak sakallı ihtiyarın hâlâ dalgın bir şekilde Muş ovasına doğru baktığını görüyoruz.

Hancağz köylüleri anlatıyor:

"Bütün bunlar Kasım Emre ile Vali Nurettin Yılmaz'ın başının altından çıkıyor"

Hancağz köyü de Malazgirt'e bağlı. Komandanın zulmüne uğramış köylerden biri. Buraya ikindi üzeri varıyoruz. Köylülerin hemen hepsi tarlada veya köyün merasında ot biçmede. Bir grup köylüyü ot biçerken görüyoruz. Yanlarına yaklaşmış selam veriyoruz. Beraberce toprağa çömelip konuşmaya başlıyoruz. Köylülerin çoğu genç ve bir kısmı da öğrenci. Komando geldiği sıra hepsi de köyde olduklarını anlatıyorlar. Gençlerden biri sözü alıyor:

"Komando köyümüze 16 Haziran günü geldi. Çalışıyordum. Askerler gelir gelmez 'Toplanın' diye emrettiler. Kendilerine çok yakın olduğumdan adım atmama, ne olduğunu öğrenmeme bile fırsat vermeden dipçiklemeğe başladılar. Öğrenci olduğumu öğrenince daha da şiddetle vurmaya başladılar."

"Babam bana vurmalarına dayanamayarak müdahale etmek isteyince, göğsünden aldığı dipçik darbeleriyle sırtüstü yere düştü."

"Başlarında Malazgirt teğmeni Hasan Peksoy vardı. Emirler vererek yediden yetmişe bütün köylüleri topladılar. Öğrencileri bir kenara çektiler. Sonra köylüleri göstererek bize, yani öğrencilere 'şunlara takla attırım, hareket ettirin bakalım' dediler."

"Köylüler hareket edemeyince de kıyasıya dövmeye başladılar. Halis Coşkun adlı bir köylü yapılanlara karşı çıkacak oldu. Onu da yerinden kalkamayacak hale soktular."

"Teğmen bizi koşturmaya başladı. 'Hadi bakalım beni geçeceksiniz' diyerek kendi de koşuyordu. Yetişemeyeni niye yetişemiyorsun, yetişeni de komando geçilir mi diye yıkıp dipçikliyorlardı. Yaşlılar çok daha eziyet çekiyordu. Takla atamayanları Komando arkasından tekmeyleyerek yuvarlıyordu. Herkes 'varöl komando' deyip bağır-maya zorlanıyordu. Bir süre geçince bu sefer de yaşlıları ellerinin ve ayaklarının üstüne eğiltirerek koşturmaya başladılar. Her yaşlının sırtına bir de Komando, elleriyle bastırarak ağırlık yapıyordu. Yaşlı köylüler yerlerde süründükçe 'sizi adam etmeden gitmeyeceğiz' diyerek basıyorlardı dipçigi."

Kürt halkına milli zulüm uygulayanlar süper devletlere hizmet ediyor

Yayınladığımız röportajlarda Kürt köylüleri, içinde yaşadıkları Nemrut zulmünü dile getiriyorlar. Bu öyle bir zulümdür ki, yüzyıllardan beri Doğu Anadolu'nun taşında toprağında hüküm sürmüştür. Nemrut, Doğu'da bir avuç zalimin halk kitleleri üzerindeki zulmünün timsalidir. Nemrut, kölecilik döneminden beri kâh köle sahibi olarak, kâh derebeyi, paşa ve şeyh olarak halkın tepesinde saltanat sürdü. Kelle kopardı, yoksul halkın kanını emdi. Bugün ise, vali olarak halkı eziyor, komando subayı olarak evleri köyleri basıyor, işkence ediyor, toprak ağası olarak köylülere zulmediyor.

"Kürt olmak, fakir olmak bu memlekette suç mudur?" İşte bir Kürt köylüsünün bu sorusu, ülkemizin doğusunda yaşayan yedi milyondan fazla yurttaşımızın üzerindeki katmerli zulmübütün açıklığı ile ifade etmektedir. Bu sözler aynı zamanda, milli baskı altında ezilen Kürt halkının zulme karşı duyduğu tepkiyi de dile getiriyor.

Hakim sınıflar, bütün bir Cumhuriyet dönemi boyunca, Kürt halkının milli varlığını tanımayı reddettiler. Onlar, milli zulüm ve eritme siyaseti yoluyla bir milliyeti yoketmeye kalkıştılar. Ne var ki, baskı ve zulümle koskoca bir milleti yok etmek mümkün değildir. Nerede baskı varsa, orada mücadele de vardır. 4 bin yıllık bir tarihi, zengin bir dili ve kültürü olan Kürt milleti, Nemrut'lara boyun eğmemiş, milli ve demokratik hakları uğruna mücadeleyi elden bırakmamıştır.

Bugünün Nemrut'ları Demireller-Türkeslerdir. Bunlar, Türk ve Kürt halkları arasında düşmanlık yayıyorlar, aşiret çatışmalarını körükliyorlar. Hakim sınıfların milli zulüm politikası, i ki milliyetten halkımızın birliğini parçalamaya hizmet ediyor. Kürt halkına milli zulmü ve erit-

me siyasetini reva gören Demirel'ler, Türkes'ler, Türkiye halkına en büyük kötülüğü, ülkemiz üzerinde emeller besleyen iki süper devlete ve özellikle Yeni Çarlar'a ise en büyük hizmeti yapıyorlar. Çünkü Yeni Çarlar, halkların birbirini boğazladığı, parçalanmış bir Türkiye istiyorlar. Onlar, milliyet ve aşiret kavgaları ile zayıf düşmüş bir Türkiye'ye kolayca pençelerini atabilecekleri ni hesaplıyorlar.

Konuştuğumuz köylüler, Kürtler üzerindeki milli baskıyı ve zulmü dile getiriyorlar. Bugün bu alçakça baskılara göğüs germeden, her türlü milli eşitsizliğe karşı durmadan, ülkemizin bağımsızlığına hizmet etmek ve demokrasiyi savunmak mümkün değildir.

Milli düşmanlıkların ve baskıların kaynağında emperyalizm ve feodalizm yatmaktadır. Demirel ve Türkes gibi Nemrut'ların boy verdiği toprağı, Kasım Emre gibi toprak ağaları, aşiret reisleri ve şeyhler sulamaktadır. Milli zulmün karanlığı Ortaçağın karanlığı ile içiçedir.

Milli zulmün kaynağını kurutmak ise, Ortaçağ'ın kahpe karanlığını yıkmakla mümkündür. İki milliyetten Türkiye halkı, omuz omuza vererek, emperyalizmi ve feodalizmi kesin olarak tarihe gömecek ve milliyetlerin eşitliği ve kardeşliği temelinde, bağımsız ve demokratik Türkiye'yi kuracaktır.

Kürt milliyeti üzerinde baskı ve zulüm uygulayan komando, seyyar jandarma ve MİT teşkilatları kaldırılmalıdır. Köylere yapılan baskılara, dayığa ve işkenceye son verilmelidir.

Her türlü milli eşitsizlik kaldırılmalıdır.

Kürtler ana dillerini serbestçe kullanabilme - lidirler. Kürt dili üzerindeki bütün baskılar kalksın!

"Analarımız bacılarımız engel olmak için önlerine çıktıkça dipçikleterek yere yıkıyorlardı. Genç kızlara aramak bahanesiyle sarkıntılık ediyorlardı."

Diğer bir köylü söze giriyor:

"Gülele diye bir dağ köyü var. O köyden Ali adında birini Komando yolda görmüş. Yakalayarak çamurlara batıra batıra, döve döve bayıltıp atmışlar."

Yörede en fazla baskıya uğrayan köy olan Sêbo'dan da sözedilmeye başlanıyor. Biz Hancağzlı köylülere tekrar bir soru yöneltiyoruz. "Sizce bu baskıların sorumlusu kimdir?"

"Bize göre Vali Nurettin Yılmaz'ın Kürtlere karşı beslediği düşmanlıktan ötürü bütün bunlar oluyor. Bu zulüm valiyle, şeyh Kasım Emre'nin başının altından çıkıyor."

"Toprak ağaları ile sıradan köylülere yapılan muamele aynı mı?"

"Hayır. Mesela bizim yakınımızda Muryan diye bir köy var. Orada dört adam öldürüldü. Ağaların öldürdüğü herkes tarafından bilindiği halde, öldürülenlerin akrabalarından iki kişi hapiste yatıyor. Komando oraya gitmeden iki gün önce, karakol, ağaları haberdar ediyor. Soğuk su başlarında kuzular çevrilip rakılar diziliyor. Jandarma ağaların sofralarında ağırlanıyor."

Sêbo'lu Fate kadın:

"Komandolar köye gelince sanki biz esir ediliştik"

Doğantaş'a doğru gidiyoruz. Bir çırpıda 19 yurttaşın can verdiği köye. Yollarda durup konuştuklarımızı dinleyip sorduklarımız köylüler, anlatıtlıklarıyla zulmü yaşıyorlar önümüze. "Kürdün

hali perişan..." diyorlar. Hepsinin de acıları yüreklerine oturmuş. Taş gibi ağır. Muş dağları kadar büyük. Bitmek bilmiyor.

Yanımızda Malazgirtli bir arkadaş var. Bir de Doğantaşlı bir köylü. Daha 60 kilometrelik bir yolumuz olduğunu söylüyorlar. Köylü arkadaş Komandanın yaptığı işkencelerden bahsediyor.

Bir traktör görüyoruz. Römorkta birkaç genç ve yaşlı kadınlar... Kendilerine Komando baskınlarıyla ilgili konuşmak istediğimizi söyleyince seviniyorlar. Yanımızdaki köylüyü tanıdıklarından ötürü çekinmiyorlar. Söze 55 yaşındaki Fate başlıyor:

"Sêbo köyündenim. Doğantaş'tan evliyim. Sêbo'ya babamın yanına gitmişim. Komandolar gelir gelmez köyde savaş havası estirmeye başladılar. Sanki biz esir ediliştik. Babamın evine doluştular. Babam çok yaşlıdır. Zar zor ayakta durabilecek bir insandır. Onu o haliyle boynuna baston takıp köyün etrafında dolaştırıldılar. Ayaklarından tutup sürüklediler. Diğer köylülere de aynı işi yapıyorlardı. Babamın ağzına avuç avuç tuz doldurup, üzerine su içirdiler. Üstüne binip tekme ve sopayla dövüyorlardı. Kardeşim dayaktan dolayı tanınamayacak haldeydi. Hacı Hamzo'yu, Hacı Hamzo'nun oğlunu, Abdülbaki'nin oğlunu, Sülo'yu da aynı hale soktular."

"Komandolar 6 bin lira paramızı, 8 tane altınımızı aldılar. Altınlarımızı geri vermelerini istedik. Bizi, gelinimizi götürüp sekiz gün dağda dolaştırmakla tehdit ettiler. Bir şey diyemedik."

"Gelinimiz hamileydi. Döve döve karnındaki çocuğunu düşürdüler."

Bir köylü söze karışıyor:

"Bütün millet kaçmış. Hâlâ bir kısmı dağlarda. Ta İzmir'e kaçıp dönemeyenler var. Bir kısmı Antep'te. Bir kısmı İskenderun'da."

Fate tekrar sözü alıyor:

"Sêbo köyü 20 evdir. Silah arıyoruz diye evlerin merteklerine kadar kaldırıldı. Bu 20 evden sağlam kalan olmadı. Yıkıldılar köyümüzü."

RUSYA'DAN SİLAH ALMANIN BEDELİ

Bugün bazıları Amerikan ambar-gosu karşısında "Türkiye'nin savunma ihtiyaçlarını her türlü kaynaktan temin etmesinin zorunluluk haline geldiğini" ve "Sovyetler Birliği'nden silah satın alınabileceğini" söylüyorlar. Bunlara göre, "ordunun ihtiyaçlarının hemen temini" her şeyin üzerinde tutulmalıdır.

Türkiye'nin, Amerikan emperyalizminin baskılarına boyun eğmemesini ve silah kaynaklarını çeşitlendirmesini istemek, olumlu bir şeydir. Buna çare olarak Sovyetler'den silah almayı düşünmek ise, tam bir sivasî körlük örneğidir. Milli bağımsızlığımızı korumanın ve güçlendirmenin yolu, bir süper devletin etkisini diğer süper devletle dengelemeye çalışmak değildir. Kaldı ki Rusya, bugün Amerika ile eşit durumda da

bulunmuyor. Ülkemiz için esas tehlike, yükselen süper devlet olan Sovyetler'den geliyor. Bu durumda, hakim sınıfların Rus askeri "yardım"ına kapıları açmaları, yurdumuzu Yeni Çarların kucığına itmekten başka bir sonuç vermez. Naşington'a karşı Moskova'yı bir "koz" olarak kullanmaya kalkışmak, Türkiye'yi Amerika'ya karşı Brejnev'in "kozu" haline getirebilecektir.

Bunu bütün açıklığıyla görebilmek için, (1) Rusya'dan kime karşı silah alınacağına ve (2) Rus askeri "yardım"ının taşıdığı koşullara bakmamız gerekmektedir.

Bugün, Rusya'dan silah alma isteğinin temelinde Yunanistan'a karşı silahlanma siyasetinin yattığını bilmeyen kalmamıştır. Türk hakim sınıfları, Kıbrıs ve Ege kıta sahan-

lığı yüzünden Yunanistan'la çatışmaktadırlar. Özellikle Kıbrıs'ın yarısının işgali Türkiye'yi bütün dünyadan tecrit etmiştir. Bu işgali sürdürmenin ise bir tek yolu vardır: gerek iktisadi, gerekse askeri alanlarda Brejnev'e avuç açmak. Nitekim Türkiye, 1975 başlarından itibaren Rusya'ya milyarlarca lira borçlanmıştır. Aynı tarihlerde Moskova'nın, Demirel'e avcı uçakları, helikopterler ve füze-atar hücum botları satmayı teklif ettiği de hatırlardır. Ege ve Doğu Akdeniz'de hangi çatlaklardan yararlanarak yayılabileceklerini düşünen Yeni Çarlar, o gün bugündür Kıbrıs sorununu çıkmaza sokmak, Türkiye'yi Kıbrıs batağına daha fazla batırmak için ellerinden geleni yapmaktadır. Son olarak Moskova Radyosu

Sovyetler Birliği'nin Türkiye'yi askeri bakımdan tehdit ettiği kanısının "asilsiz" olduğunu, Türkiye için asıl tehdidin NATO içinden, batıdan, Yunanistan'dan geldiğini tekrarlamaktadır.

Gerçek, şüphesiz tam tersidir: Pençelerini yurdumuza daha fazla geçirebilmek için bir Türk-Yunan savaşının pususuna yatan felaket tüccarları, bağımsızlığımıza göz dikmiş bulunuyorlar. Komşumuz Yunanistan'la ise temelde alıp veremediğimiz hiç bir şey yoktur. Başlıbaşına bu durum, Yunanistan'a ve Kıbrıs'a karşı Sovyetler'den silah almanın, Brejnev'lerin yayılmacı emellerine hizmet edeceğini kanıtlamaktadır.

Kaldı ki, Rusya'dan silah, donatım, araç-gereç alıp bu malzemeyi bağımsız bir milli savunma siyaseti çerçevesinde kullanmaya da imkan yoktur. Çünkü tıpkı Amerika gibi Rusya da, iktisadi, askeri ve teknik "yardım"ı bir hegemonya aracı olarak kullanmaktadır. Amerikan silahlarını olduğu gibi Rus silahlarını da Kremlin'in izni olmadan, Brejnev'in uygun görmediği yerlerde kullanmak yasaktır. Bu yasağa uymayanlar veya herhangi bir şekilde Moskova'nın hoşlanmadığı bir siyaset izleyenler, derhal çeşitli iktisadi ve askeri baskılara "yardım"ın kesilmesine, yapılmakta olan tesislerin yarım bırakılmasına, "uzman" ve "danışman"ların geri çağırılmasına, ikmalin durdurulmasına, hatta Vaşington'a taş çıkartan silah ambargolarına maruz bırakılmaktadırlar. 1960'larda Çin ve Arnavutluk 1970'lerde ise Mısır ve Sudan, bu gibi baskılara göğüs gerektirerek bağımsızlıklarını koruyabilmişlerdir.

Sovyet askeri "yardım"ının, "uzman" ve "danışman"larının ağına düşmenin sonuçlarını ise, günümüzde Libya ve Etyopya yaşıyorlar. Kremlin'deki efendiler, bu ülkeleri komşuları ile çatışma içine sürükleyerek, sadece bu ülkelerin bağımsızlığını zayıflatmakla kalmamakta; aynı zamanda bütün Üçüncü Dünya'ya karşı tertipler peşinde koşmaktadır.

Doğru tutum, Sovyet sosyal-emperyalistlerine kolumuzu hiç kaptırmamaktır. Kıbrıs'tan derhal ve kayıtsız şartsız geri çekilmek; Ege kıta sahanlığı sorununu barışçı görüşmeler yoluyla çözmek; Kıbrıs, Yunanistan, Arnavutluk, Romanya, Yugoslavya ve Arap dünyasıyla aramızda sağlam bir dostluk ve işbirliği kurmak, milli bağımsızlığımızın korunması için derhal atılması gereken adımlar bunlardır. Bu adımların atılması, Türkiye'nin dış ilişkilerinin üzerine çöken koyu sis de dağıtacak, gerçek dostlarımızın ve düşmanlarımızın kimler olduğunu herkesin görmesini sağlayacaktır.

Proletarya halkın silahlanmasına ve kendi öz kaynaklarımıza dayanan bir yurt savunması siyasetini savunuyor. Türkiye ancak böyle bir siyasetle iki süper devlete ve özellikle Rusya'ya karşı bağımsızlığını koruyabilir ve güçlendirebilir.

Çin, Arnavutluk, Mısır ve Sudan Rus askeri "yardım"ının içyüzünü anlatıyor:

ÇİN HALK CUMHURİYETİ

"SBKP yönetimi, 1958'de Çin'i Sovyet askeri denetimi altına sokmak amacıyla hazırlanmış mantıksız istekler ileri sürdü. Çin Hükümeti, haklı olarak bu mantıksız istekleri keşinlikle reddetti. Çok geçmeden, 1959 Haziran'ında Sovyet Hükümeti, 1957 Ekim'inde Çin ve SSCB arasında imzalanmış olan milli savunma için yeni teknik anlaşmasını tek taraflı olarak yırtıp attı ve Çin'e bir atom bombası örneğiyle bunun imali için gerekli teknik bilgiyi vermeyi reddetti. ...

"Sovyet Hükümeti, Temmuz 1960'da Çin'deki bütün Sovyet uzmanlarını bir ay içinde geri çağırarak ve böylece yüzlerce anlaşma ve sözleşmeyi yırtıp atan tek taraflı bir karar aldı." (1)

ARNAVUTLUK SOSYALİST HALK CUMHURİYETİ

"... SSCB Hükümeti, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti Hükümetine Nisan 1961 tarihli bir mektup gönderdi. Daha birçok şeyin yanısıra, bu mektup şunu belirtiyordu: Arnavutluk 'artık Sovyetler Birliği'nden eskisi gibi yardım almayı ümit edemez, çünkü bu yardıma ancak gerçek dostlar ve kardeşler layıktır' (!); 'Sovyetler Birliği, bundan böyle Arnavutluk'la ilişkilerini yeni bir temel üzerinde ele almayı zorunlu görmektedir' (!) ... Bunun hemen arkasından, Varşova Paketi gereğince üstlendikleri yükümlülükleri konusunda yürürlükteki ikili anlaşmaları keyfi bir şekilde geçersiz saydılar ve Arnavutluk Halk Ordusunun ihtiyaçları olan bütün silah ve diğer teçhizatın gönderilmesini tamamen durdurdu. Bütün dünyanın gözleri önünde, gemilerini Vloradiz deniz üssünden çektiler ve Sivastopol tersanelerine tamire gönderilmiş olan sekiz Arnavutluk denizaltısına ve diğer savaş gemilerine el koydular.

Bütün bunlar, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin ve sosyalist kampın savunma gücünü zayıflattı. ..."(2)

MISIR

Enver Sedat: "Silah ve yedek parça vermeyi reddetmenin ve uçak motorlarının bakım olanaklarını ortadan kaldırmanın sonucu, elimizdeki bütün bu Sovyet malzemesini bir yıl, en fazla bir buçuk yıl içinde bir hurda yığına dönüşmesi olacaktır. ... Buna, düpedüz iktisadi abluka ve askeri baskı denir. Sovyetler Birliği bu baskıları, bize boyun eğdirmek için uygulamaktadır." (4)

SUDAN

Numeiri: "Sovyet askeri uzmanları 7 yıldır Sudan'da bulunuyorlardı. Bu kadar uzun bir süre içinde, geliştirici değil baltalayıcı bir rol oynadılar. Sovyet uzmanlarının varlığına rağmen, Sovyet silahlarının yüzde 40-60 kadarı tamamen kullanılamaz durumdaydı ve tamirleri için dostlarımızdan yardım istemek zorunda kalıyorduk. Sovyet uzmanlarının varlığına rağmen, 1971'den beri beklediğimiz hava savunma donatımı yedek parçaları bugüne kadar verilmemiştir. Mig avcı uçaklarının verden kalkmasının nedeni ise inanılır gibi değildir: Sovyetler Birliği, bize gerekli yakıtı vermeyi reddediyordu. ... Sovyetler Birliği'nin, Sudan'ın savunmasını zayıflatan bu eylemleri, tesadüfi miydi? Hayır. Onların bu tutumları, Sudan'a karşı tekrar tekrar tertiplendikleri istila ve komplolara sıkı sıkıya bağlıydı. Soruyorduk: (1971 ve 1976 darbe girişimlerinde) paralı askerleri taşıyan uçaklar, Sudan gözetleme sistemini ve radarlarını nasıl kolayca aşabiliyorlardı? Soruyorduk: gözetleme kulelerinde çalışan ve uzman adını taşıyan bu kişiler, bu uçakların sızma rotasını nasıl tespit ediyorlardı? ..."(5)

KAYNAKLAR:

1. "SBKP Yönetimiyle Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni ve Gelişmesi" (Proleter Devrimci Aydınlik Yayınları, Aralık 1970), s. 22 ve 26.
2. Arnavutluk Emek Partisi Tarihi (Bora Yayınları, Ekim 1975), Cilt III s. 26.
3. 14 Mart 1976 gecesi, Enver Sedat'ın Mısır Halk Meclisi'nin olağanüstü oturumunda yaptığı konuşmadan.
4. Sudan Cumhurbaşkanı Cafer Muhammed Numeiri'nin, 27 Haziran 1977'de Sudan televizyonunda yaptığı konuşmadan.
5. ..."